



AUSTAVINDEN

Organ for Vidrek grendelag



Julen 2003

Austavinden

Redaksjon 2003:
Martin Indregard
tlf. 76959621 og
90772497
epost: martini@online.no

Arna Flønes
tlf. 76959620
epost: kor@online.no

Torgunn Olsen
Tlf. 76959640
Mobil: 97187286

Layout:

Anders Øgsnes
tlf 769 40448 og
90625639
epost: ao@funn.no

Austavindens hjemmesider:

www.vidrek.no/austavinden/
Der finnes alle årgangene fra 1997
til i dag.

Utgiver:

Vidrek grendelag

Pris:

kr. 20 pr. år
(+ evt. porto kr. 15 for postsendte
blad)

Medlemskap i grendelaget:

Voksne: kr. 25
Barn u/18 år: kr. 10

Redaksjonen ønsker alle lesere en
fredelig jul og et godt nytt år.
Spesielt takker vi alle
bidragsyterne.

Opplagstallet for Austavinden er
100 ex., som det har vært det fra
bladet ble starta i 1980.

ÆRESMEDLEMMER

Alle abonnenter som er over 90 år
får Austavinden gratis - så hold ut!
Æresabonnenter nå er Sigfrid
Indregard og Margit Røssås.

Smånytt fra bygda

Alma Ravn fylte 70 år 11.august og feira
i flere dager.

Huset til Harry Johansen er solgt til
Renate Karlsen og Rolf Gundersen. De
står nå klar til å flytte inn med barna
Aleksander og Kristoffer. Velkommen
skal dere være!

Rønnaug hadde stor oversvømmelse i
huset sitt i nyttårshelga. Då ho kom sæ til
sans og samling etter den første
forskrekkelsen, tenkte ho: Når
handverkeran likevel er i huset og æ bor i
"eksil" på Indregard hos han Martin, kan
æ like godt koste på mæ de forandringan
æ har ønska mæ lenge. I juni flytta ho inn
i "nytt" hus, og no kosa ho sæ verre med
panoramavindua og stort kjøkken.

Og 10. januar blei **Rønnaug bestemor** til
Maria som bor i Lier.

**Det e stort å bli bestefar. Det kan Per
Sand bekrefte.** Dattera Hilde fikk en gutt
30. juli. Han var 4,5 kg og 53cm lang og
har fått navnet Joakim. Austavinden
gratulerer !

Ivar Ravn har kjøpt Karl Olsa-gården.

St.Hans feiringa ved Kjerksteinen
samla godt med folk, med varmt og fint
vær. I år var det de yngste som prøvde
badetemperaturen.

Marius og Jeanette har tatt lappen i år,
og Åge er i innspurtsfasen. Gratulerer!

Monica og Totto bygger ut i alle
retninger. Tak over inngangspartiet er
unnagjort, nå står et større prosjekt for tur.

**Martin Indregard og Ingrid How
Indregard har gifta seg.** Det skjedde



fredag den 14.november i all stillhet.
Kanskje det blir mulighet for noe rabalder
til sommeren?? Agnes (7), Håkon (11)
bor nå annenhver uke på Vidrek, Karl
Marius noe sjeldnere.

Det er kommet en **hund på Indregard**,
en hvit kongepuddel som lyder navnet
Iram. Vel, lyder og lyder...

**Lørdag 23.august var det kollåpen
naustdør** i Kongsbaknaustet. Sølvi og
Anders var vertskap og folk strømmen på.
Det var både seilere, bygdefolk og anna
godt folk innom naustveggen i løpet av
kvelden. Flott tiltak som vi nå regner som
en tradisjon eller hur?



*Naustfest i Kongsbaknaustet - Kjell
Olav rocker, og Anita nyter?*

5.juli blei **Stein og Vigdis Indregard
feira** i anledning deres 60 og 50-årsdager
i år. Familie fra fjern og nær var samla på
grendehuset til stor festivitas.

Fredag 14. mars var det **karneval for
barne og ungdomsgruppa.** Femten
utkledder unger møtte opp. Ettersom det er
så få unger i bygda nå, hadde vi besøk fra
Håkvik, Ankenes, Narvik og Boston. Vi
kosa oss i lag med musikk, bespising,
leker og premiegotta.

Frida ble bestemor på nytt, da Martin
kom til verden 11.mai. Han er nå blitt stor
gutt allerede.

Søndag 30. november var det
adventskafe på grendehuset, med godt
frammøte.

Grunneierlaget i 2002



De viktigste sakene for grunneierlaget dette året har vært:

1. Organisering i Råntinden elgvall. 3 tidligere elgvallområder (Sørsida, Vidrek og Råndalen) samarbeider nå om forvaltningen av de felles elg-ressursene vi beskatter. Ved å ta vurderinger ut fra situasjonen i hele dette 'storvallet' kan man bedre ivareta utviklinga av elgstammen. Det er oppretta et felles styre for Råntinden elgvall, der Gaute Eidissen sitter for oss.

2. Grunneierlaget skal ta noen tiltak for å forsøke å få elgen til ikke

å gå så mye på veien gjennom å henge ut slikkesteiner i terrenget. Dermed håper en å redusere påkjørslene av elg på Vidrek.

3. Grensegangforretninga er for så vidt ferdig, men det mangler en rettsavgjørelse om hvem som er eiere i fellesområdet på fjellet. Salten jordskifterett, som har denne delen av saka, prøvde å avslutte denne delen i sommer. Men på grunn av feil i innkallinga måtte rettsmøtet utsettes, forhåpentligvis til tidlig i 2004

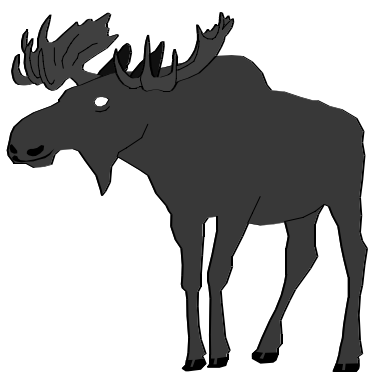
4. Grunneierlaget har vedtatt at

det kan stå som søker for prosjektmidler som medlemmer fremmer, for eksempel for å søke Sildvikmidler.

5. Den tradisjonelle Elgfesten skal neste år arrangeres 31.januar.

6. Grunneierlagets neste årsmøte er fastsatt til 29.2.2004.

Har du notert deg datoen for den neste **ELGFESTEN PÅ GRENDEHUSET?**



**Ikke det? Da bør du gjøre det straks!
Det er**

lørdag 31. januar 2004 kl. 17

**Alle beboere på Vidrek er velkomne!
(NB: bare folk!)**

Forsidebildet - Barnevogn foran Mellastua 1921

Årets forside prydes av en liten idyll fra sommeren 1921. Den flotte barnevogna på gress-sletta oppafor Mellastua tilhører Gyda og Karl Ravn. Og oppi vogna sover den eldste dattera deres, Jørgunn Ravn, seinere gift Johnsen. Ho blei født 5. januar det året.

Bildeutsnittet er ikke mye forandra på de 82 årene som er gått. Mellastua der Karls foreldre, Edvard og Amalie, bodde den gang, står der fortsatt. Naustene ser ut nesten som nå. Båten ute på vågen kan vel være

en åttring eller noe der omkring. At moloen ikke er bygd, slik at Skjæret enda er et skjær, vises ikke på bildet. Og at de tok bildet omtrent der E6-trafikken seinere skulle dure igjennom, visste de ikke da. I 1921 gikk bygdeveien noen meter nedafor Mellastua.





Agnes - ei dame med tæl!

Av Arna Flønæs

Ho Agnes har kampert i lag med han Harry i mangfoldige år. Nå har de gjort byfolk av seg, og huset på Virak står for salg.

Austavinden`s utsendte har vært på kaffebesøk i byen for å høre litt om ka ho Agnes har gjort før i livet - før ho traff han Harry og kom te Virak. Og her kommer et lite utdrag fra et rikt og spennans liv:

Barndommens vugge sto i Bjerkvik, der vokste ho Agnes opp i lag med fire brødre. Men ho ville tidlig ut å stå på egne bein, bare 17 år gammel reiste ho ut i verden. Det bar te Stockholm, der det bodde ei kusine som hadde ordna med jobb te ho kom. Første jobben var som hushjelp hos et skuespillerpar. Barna i familien var 13 og 16 år. Det ble stilt høye krav til matlaging, servering og b.l.a vekking av ungene og få dem på skola.

Nåkka for dagens 17 åringa tru?

Agnes ble ikke så lenge hos denne familien, men i neste jobb var ho i to år. Det var hos en tysk jødefamilie. Etter det jobba ho ei stund på Utran sykehus utafor Stockholm, før det bar hjem te Bjerkvik igjen.

Så ble det husmorskole i Narvik og diverse sy kurs. Syinga har fulgt Agnes heile livet. Allerede som 12 åring begynte ho å sy sine egne klær. Antagelig var ho arvelig belasta, da både mor mora og tanta var sydamer.

Maddi

Av Toril Hansen

Så blei det ny hest på meg igjen, likevel. Hadde egentlig ikke tenkt det etter at Fosso ble slaktet. Han kom hit som 1-åring, og ble 24 år.

Men ho Agnes ville videre, denne gangen reiste ho til Sarpsborg og begynte på sykepleieskola. Det ble bare et år på skola, - så bar det te sjøs. Grunnen til det var b.l.a. at det var kommet en kokk inn i bildet. Agnes mønstra på samme båten som han jobba på, og prøvde sjølivet i noen måneder. Det bar til Venezuela i Sør - Amerika - på en tankbåt.

Etter det ble det et opphold i Oslo, der Agnes jobba hos landets eneste kvinnelige buntmaker. Så bar ferden nordover, til Tromsø. Der gikk sjømannen hennes på stuertskole, og Agnes jobba som sydame.

Så ble det et kort opphold på Bardufoss. Agnes hadde en bror som bodde i Reykjavik på den tida. Da dattera hans skulle døpes, reiste ho til Island for å være fadder. Oppholdet varte faktisk et halvt år, før Agnes reiste fra Island til Nederland og mønstra på båten der mannen hennes jobba.

Etter hvert ble de bofast i Bjerkvik, der de flytta inn i et lite hus som faren til Agnes hadde bygd til dem. Sjøfolk var lenge ute den gangen, og mye falt på den som var hjemme - med unger, hus og heim. De skilte etter hvert lag, men Agnes ble boende i Bjerkvik med barna. Hotellet var hennes arbeidsplass i mange år og der var ho innom det meste av arbeidsoppgaver. Når man virkelig har vært ute i verden, setter man kanskje ekstra pris på hjemlassen sin. Bjerkvik har en stor plass i Agnes sitt hjerte, men ho har også trivdes godt her på Virak. Nært skog og mark og med flott

panoramautsikt over Ofotfjorden - helt til Bjerkvik.

Å gå tura i skog og mark har Agnes og Harry hatt mye glede av. Skitura vinterstid, gjerne med utgangspunkt fra Øse. Og utallige bærtura - på leiting etter molta.

For åtte år sia hadde Grendelaget en felles utflukt til Helligdagsvatnet. Det var et hustrig vær den dagen, med vind og litt regntusk. Meininga var jo å lage bål og oppholde oss utendørs, men Agnes og Harry åpna hyttedøra på vid vegg, og plass ble det til alle. Vi hadde jo en baby med oss i følge, Anine - som var bitte lita den gang. Så der det er hjerterom er det husrom, det er i alle fall sikkert.

Etter hvert har helsa satt en stopper for de lange utfluktene. Men en tur ut hver dag må til - for å få litt frisk luft. Agnes synes sjøl at ho har hatt et rikt liv og fått opplevd masse. Og det e vel akkurat det som har vært med på å forme ho til akkurat den ho er ; optimistisk, rettskaffen og rett på sak - kort sagt ei dame med tæl i.

Til slutt får vi ta med et motto som ho Agnes tydeligvis har levd etter. "Hvis man plages med nåkka og ikkje får det tel - så ta en pause - legg arbeidet bort og gjær nåkka artig. Gjær nåkka du lika godt, da får man nye krefter tel å gå laus på det som syntes så vanskelig."

Takk for praten - Agnes.

Etter et år uten egen hest, men likevel to hester på stallen, dro Katrine og jeg ned til Oppdal for å se på ei 7 år gammel Lippizanerhoppe.

Ho var en flott hest, som jeg likte med

en gang jeg så henne. MEN - ho var ikke innridd, var skodd kun to ganger på 7 år, og veldig lite handtert. Ho levde fritt sammen med mor og ei søster, og hadde et hingsteføll selv. De ble sluppet ut på mårran, og inn på kvelden, og ble ikke engang leid ut og inn. Eieren brukte mora kun til avl, og



Maddi var tiltenkt samme skjebne. Han ble dessverre syk og måtte slutte med hesteoppdrett, derfor skulle han selge hestene.

Så da kom Vassleggens Madonna Marita, kalt Maddi - hit til Virak. Ho er en av 4000 reinrasa Lippizanere i hele verden. Av dem er 10 % mørk brun/svart som henne. Ellers er alle født svarte, og blir lysere og lysere, til de ved 10 års alderen er hvitskimlet. Denne rasen blir brukt ved den spanske rideskolen i Wien, som er verdensberømt for sine oppvisninger med hvite hingster.

Nu har vi hatt henne i et år, og har fått litt skikk på henne. Ho er ei meget bestemt dame, som foretrekker at alle danser etter hennes pipe, så ho har vært ei bra utfordring. Ting har kommet på plass, så vi kan måkke boksen hennes mens ho står inne. Ho har lært seg sin plass når ho leies ute, løfter beina for å få dem skodd og reingjort. Står i ro når ho får beskjed om det.

I august var ho med til Skjomdalen, så da ble ho innridd dvs. ho blei introdusert i øvelsene skritt, trav og galopp. Ho fikk trave over bommer på bakken, og gikk skjenkelvikninger. Det ho trenger mest er egentlig miljøtrening. Ho er veldig var for lyder hvis ho ikke skjønner hva som lager dem, og

trenger mye "styr" rundt seg slik at det blir normalisert. Ho har det veldig stille her, og slik var det på Oppdal også.

Før vi dro til Skjomen, var hun tilvendt sal og rytter, men bare leid rundt. Ho kan longeres, det vil si at jeg har henne i et langt band, og ho går eller traver i ring rundt meg. Da må ho stoppe, starte, øke eller minske farten på komando. Ho er flink å gå på / av hestehenger eller lastebil, så jeg kan ta henne med uten problemer. Ho og Prince, Kathrines hest, er blitt veldig gode venner og veldig avhengig av hverandre. Han er øverst på rangstigen, så når høyet serveres ute må ho avvente og se hvilken høydunge han spiser av, så kan ho ta den andre. Men da jager han henne bort likevel, for han vil nemlig bytte plass. Ho viser litt temperament, men viker unna. Det er til hjelp for meg også, fordi da blir ho ikke så tøff. Jeg bør også være over henne i rang hvis jeg skal få jobbe med henne.

Ho er veldig brei over manke/rygg - så jeg har hatt problem med å få sal som passer til henne Det holder vi på å prøve til nu, så det ordner seg forhåpentligvis snart. Jeg har ikke fått ridd så mye som jeg ønsker, men det blir det forandring på når rett sal er på plass.

Jeg skal på kurs til helga, og skal lære

om dressur på lange tøyler. Det betyr at hesten skal være "samlet" og kunne skritte, trave og ti og med galoppere mens jeg går ved siden av. Da læres hesten opp til å bære seg selv, og å være balansert. Maddi skal ikke være med for vi skal bruke de hestene som er på stedet. Da blir det å bruke resten av vinteren på å lære henne det.

Da ho kom hit, og jeg ringte til Oppdal for å si at hesten var kommet vel fram, spurte han forsiktig om ho hadde gått inn i stallen uten problemer. Det var ei stor overvinning for henne at ho turte å drikke vann av ei skummel svart plastbøtte. Det viser at ho var veldig var for alt nytt, så ho er blitt adskillig rundere i kantene på denne tida. Ho er snill og grei, men kan være litt grinete inn i mella. Hovedsaken er at jeg trives med hesten, og er glad for at ho havnet her. Lippizaneren er en sterk hest, og kan leve opp til 30 årsalderen. Slår det til, varer ho til jeg er midt i 70 - åran, men da tror jeg ikke det blir ny hest igjen - men hvem vet ?



En sommer - - -

Av Gerda Lind

Det snør over Trøndelag i dag, men så heldige vi er som kan tenke på en god og varm sommer sammen med familie og venner.

John Martin og Liv bad meg på besøk og jeg fikk være med på tur til Kjøpsvik. Arthur Larsen og kona var også med. Den mektige Stetind var et syn i det klare sommerlyset. Liv hadde gode brødskiver med som vi



Tre glade damer på tur. F.v. Gerda, Jorunn og Liv.

spiste på båt-turen rundt. John Martin var sjåfør og fotograf.

Dagen etter kom kusina mi Jorun fra Skånland for å hente meg, men først dro vi på Skjomfjellet. Da var Ingebjørg og Osvald med. Kjempeflott tur. Jeg har aldri merket meg så mange gråsoner i fjellet på en tur, et syn uten like. Og så kaffekosen da. Matboksen til Liv var igjen full, og Ingebjørg hadde ei kjempestor skuffkake, nystekt og innpakka i en håndduk. Den var lunka, med sukker og kanel.

Jorun utbrøt på sin måte ; "Ka i

svarten skal vi med Filefjell og Dovrefjell når vi har Skjomfjellan".

Jeg takker for sist til alle jeg fikk hilse på og snakke med. Det blir som det står i sangen -

En sommer går aldri over så lenge du lever på den.

En riktig god jul må dere ha alle der hjemme og alle dere som er flytta ut.

Kjærlig hilsen fra Gerda Lind

Slektstreff på Virak sommeren 2003

Ute pisker regnet mot ruta, tåka ligger tett, det er med andre ord tradisjonell Østfold-vinter for tiden. Da er det godt å tenke tilbake på gode sommerminner. I år er det slektstreffet på Virak som kommer øverst på lista for meg og sikkert flere av de andre som var samlet på Virak 25. - 27. juli i år.

-Og vi, det er etterkommere av Birgit og Håkon Ravn.

Fredag den 25. juli reiste vi fra Røsvik i strålende vær for å sette hverandre stevene i fjæra på Virak. Et stort naust fungerte som spisestue og

anretning. Vi var nok litt spendte på hverandre - en del av oss har ikke møttes siden vi var små. Spesielt var dette situasjonen for våre søskenbarn fra Voss/Bergen som var til stede med ektefeller/barn. Moro at de tok den lange veien for å være sammen med oss.

Torgeir og Svein med ektefeller hadde gjort en kjempejobb for å legge forholdene best mulig til rette. I naustet sto et kraftig langbord som Svein hadde snekret. Og utenfor var grillen tent. Flere fant etter hvert ut at dette bordet egnest seg godt som dansegulv.

Etter at vi hadde fått hilst å hverandre og "kjent hverandre igjen"

var praten i gang. Stemningen var på topp - og værgudene var virkelig med oss. Noen var litt tøffe - og dermed var også badelivet i full gang - for en del.

Lørdag våknet vil til samme flotte været. Dagen startet med frokost på Grendehuset, som jeg enda helst vil kalle skolen. (Tilbrakte min eller første skoledager der). Deretter ble vi i bil/båt fraktet ut til Øyan.

Mor Astri og tante Jorunn hadde nok en del barneminner å mimre over der ute. Jeg mener jeg har vært med på å frakte sauer dit ut, men mor mener denne hendelsen bare har funnet sted i min fantasi. I løpet av denne helgen slo det meg mange



ganger at, visst er blod tykkere enn vann. Her var vi samlet 3 generasjoner som har hatt svært varierende kontakt opp gjennom årene, men stemningen var som om vi skulle ha møttes fire ganger for året - hvert år.

På kvelden hadde vi fest på Grendehuset - med mye god mat og drikke. Her var vi samlet ca 40 stk med stort og smått. En stor takk til de som hadde fått til dette også.

Programmet var tett, søndag startet dagen igjen med felles frokost. Deretter bar det av gårde til

kirkegårdene i Håkvik og på Virak. En litt høytidelig, og fin stund hvor vi stoppet litt opp og tenkte på våre forfedre.

Siste post på programmet var tur til "Råntinden" for å hilse på "Råntindnissen" - som enda skjenker meg julegave hvert år. Det var ca 10 stykker som la ut på den turen, vi andre koset oss litt hos Alma og litt i fjæra. Fjellfarene ble ført en omvei av Harald da de var på retur - til protester fra en del. Men han hadde en plan med det, for på hytta ventet Svein og Ingvar med god bevertning.

Mandag var en helg med mange gode opplevelser over. Været gjorde nok sitt til at alt ble perfekt - men det største bidraget kom fra hver især som bidrog med sitt nærvær - for å glede hverandre.

Ingebjørg og Osvald fortjener en stor takk for utmerket losji.

God jul til dere alle sammen, og takk for sist til dere som var med på slektstreffet.

Hilsen Anna Eide Mathisen

Hvor er alle sammen?

Av Torgunn Olsen

1980-årene var ei tid da det var unger og ungdom nok til dekke hvert årstrinn over flere år her i bygda. På en del årstrinn var det opptil to unger, ja noen ganger tre.

Vi kunne finne på litt av hvert både sommer og vinter. Men aktiviteter som samlet oss mer en en gang, var mandagsskolen eller fredagsskolen. Det var de voksne i bygda som hjalp oss barna med dette. Mandagsskolen var for de minste; under skolealder og 1. og 2. klassinger, sånn cirka. Ja, til å begynne med møttes ungene hjemme hos hverandre før det ble fast å møtes på grendehuset. Her ble det klippet, limt og laget litt av hvert.

De største barna og ungdommene traff hverandre på fredagsskolen. Her spilte de ballspill, spill, hørte musikk og koste seg. Foruten om mandagsskolen og fredagsskolen, kunne vi etterhvert møtes på speideren og trene i idrettslag i noen år. Fotball og skøytegang utenfor grendehuset gjorde vi også. I tillegg hadde vi jo andre årlige arrangementer til jul, 17. mai, karneval etc. hvor vi tok del. Dette ble det av og til øvd inn underholdning til.

Vi foretok oss litt forskjellig ja! Tida har gått. Ungene er blitt stor, de

er voksne. Litt etter litt flyttet nesten alle ungene og ungdom fra denne tida fra bygda. De som ble født på begynnelsen av 1980-årene, var jo ganske ung i overnevnte tid, men ikke yngre enn at de også er blitt voksne. Heldigvis kom det flere barn i årene etter, ikke så mange som tidligere, men likevel. De som ble født etter 1985 bor enda i bygda.

Men hvor ble det av alle sammen?

Noen kan man se ganske ofte mens andre er mer sjelden, slik det nå en gang må være. Heldigvis har mange mye kontakt men bygda enda.

For de som lurer på hvor alle er blitt av, følger litt informasjon om ungene og ungdommen fra den tida nedenfor. Rekkefølgen kommer slik vi bor/bodde fra innerst til ytterst i bygda, og dreier seg om hva vi gjør akkurat nå. Nevnte alder er det antall år de/deres barn fylte i år (2003).



Innsamlingsaksjonen marsjerer på Indregard sommeren 1980. Fra venstre: Pål Brekke Indregard, Kjetil Indregard, Kjetil Jensen og Torgunn Olsen.



Det er artig å minnes hvor mange unger/ungdom vi var her på Virak/Vidrek!!

Fred Lia (f. Larsen). Fred er 40 år, bosatt i Tromsø. Han er gift med Karin og sammen har de døtrene **Kirsten Elida** 6 år og **Elise Sofie** 5 år. Han er ansatt ved UiNN der han sysler med svak-strøm.

Terje Røssås. Terje er 31 år, bosatt i Narvik. Han er samboer med Tone, og er ansatt ved Narvik Politistasjon.

Roger Røssås. Roger er 29 år, bosatt i Narvik. Han er gift med Sylvi og sammen har de Marius 7 år. Roger er ansatt ved Narvik Brannstasjon.

Kjetil Jensen Slåttli. Kjetil er 31 år, bosatt i Uppsala (Sverige). Han er samboer med Ida, og er ansatt i Vattenfall (kontorarbeid).

Marianne Slåttli. Marianne er 29 år. Hun bor i Höör (Skåne i Sverige) sammen med barna Nora 7 år og Alfons 6 år. Marianne er ansatt ved et sykehjem.

Cecilie Jensen. Cecilie er 23 år, bosatt i Olarp (Skåne i Sverige) sammen med datteren Trine 6 år. Cecilie jobber som personlig assistent.

Kim Slåttli. Kim er 20 år, bosatt i Orrefors (Sverige). Han jobber som hjelpelærer på glasskolen i Orrefors.

Helge Bjerkelund. Helge er 36 år, bosatt på Kleiva utenfor Sortland (har bygd hus der). Han er samboer med Line og boarder collien Bruno, 2 år, og er ansatt ved YIT på Sortland (serviceleder, elektroinstallatør).

Viggo Bjerkelund. Viggo er 24 år. Han er nyutdannet innenfor havforskning/oppdrett osv., men er for tiden på langtur omkring i verden sammen med kjæresten Marianne.

Øystein Bjerkelund. Øystein er 18 år. Han er rørleggerlærling på Rørlegger'n AS i Narvik, og pendler

for tiden mellom Narvik og Bodø.

Kjetil Indregard. Kjetil er 31 år, bosatt i Oslo. Han er samboer med Ingrid-Anne. Han jobber innenfor teater; forfatter og regissører.

Andreas Indregard. Andreas er 28

år, og er for tiden i Hebron i Palestina og passer på Osloavtalen (utdannet innenfor arabisk og politikk).

Pål Brekke Indregard. Pål er 26 år. Han bor i Oslo sammen med Cesilia, og jobber for tiden som rockemusiker i gruppen "Love Thugs" som nå er i



I fem år har ungdommene i Vidrek-bygda hatt sin egen klubb. «Fredagskolen» er navnet, og som forteller klart hvilke kvelder man møtes på og hvor. Den gamle skolen er som kjent bygdas grendehus. Aktiviteter på klubbkveldene er bordtennis, inne-bandy, basket m.m.

I jubileumsåret er sløydsalen på gammelskolen pusset opp, og er har de 15 medlemmene fått

et svært fint klubblokale til aktivitet og hygge på kveldene. Endel inventar er kommet på plass — sofa og bord, men ennå mangler noe. Dermed iler vi til med å fortelle at om noen skulle ønske å berike klubben med ett eller annet, så er det fullt lovlig. Det er bare å ta kontakt med Jørn Ellertsen.

Eget stereoanlegg har ungdommene skaffet selv. Det ble

finansiert ved å arrangere løppemarked og det kom inn såpass mye penger at et flott og nytt anlegg til en verdi av 3.500 kroner nå er på plass.

På bildet har vi samlet endel av medlemsflokkens i sitt nye lokale. Navnene er: Targan Ølsen, Aina Olsen, Inger Elin Overvåg, Vidar Håheim, Terje Røssås, Roger Røssås, Katrine Hansen, Laila Gundersen og Jørn Ellertsen.

Bildet er fra Ofotens Tidende 3.12.1985



Spania.

Christer Østerman Wibe. Christer er 32 år, bosatt i Oslo. Han er gift med Elin og sammen har de Olav 2 år. Han er ansatt ved Jordal skole i Oslo.

Marthe Østerman. Marthe er 25 år.

Roar Gundersen. Roar er 32 år, bosatt på Øra. Han er samboer med Ivi og sammen har de barna Roy Espen 9 år og Ada 6 år. Roar er ansatt som kokk på Norlandia Narvik Hotell (Sportellet).

Laila Gundersen. Laila er 28 år,

Oslo. Han er samboer med Elin og sammen har de Theodor 4 mnd. Jørn er ansatt i NITO (økonomisk rådgiver).

Svein Yngve Eilertsen. Svein Yngve er 25 år, bosatt på Ankenes. Han kjører lastebil med kran for Ole Rød.

Inger Elin Overvåg. Inger Elin er 29 år, bosatt i Narvik. Hun er samboer med Harald og sammen har de Steffen 4 år. Inger Elin er ansatt ved Soria Moria barnehage i Narvik.

Britt Oddveig Overvåg. Britt Oddveig er 25 år, bosatt på Ankenes. Hun er samboer med Rolf Magne og sammen har de Natalie 2 år. Britt Oddveig er ansatt ved lageret på Hakon Distribusjon AS i Narvik.

Elin Noreng (f.Eilifsen). Elin er 30 år, bosatt på Emmenes. Hun er gift med Bent og sammen har de Cesilie 10 år og Benjamin 6 år. Hun jobber som hjelpelærer ved Håkvik barneskole.

Rune Eilifsen. Rune er 29 år, bosatt i Lommedalen i Bærum kommune. Han er samboer med Grete og sammen har de Daniel 2 år. Rune snekrer.

Jeanette Paulsen. Jeanette er 19 år, bosatt på Emmenes. Hun er ansatt ved Rimi Håkvik.

Lars Flønes Ravn. Lars er 22 år, bosatt i Narvik. Han er ansatt som adm. sekretær i SSIN (Studentsamskipnaden i Narvik).

Åge Flønes Ravn. Åge er 18 år, bosatt i Narvik. Han er lærling ved høyskolen i Narvik, retning data.

Paul Ove Høgseth Paul Ove er 34 år, bosatt i Bjerkvik sammen med Vivian og Vivians sønn, Chris - 6 år. Paul Ove er ansatt i Bjerkvik Tekniske Verksted.

Thomas Larsen. Thomas er 27 år,



En utkledd gjeng på grendehuset

Hun er bosatt i Bergen sammen med barna Anton 5 år og Elias 1 år. Marthe studerer.

Sigve Indregard. Sigve er 20 år. Han er bosatt i Oslo, jobber som leder i Elevorganisasjonen og studerer.

Torgunn Olsen. Torgunn er 30 år. Hun er fortsatt bosatt på Virak, og lurer på hva hun skal bli når hun blir stor?

Aina Olsen. Aina er 28 år. Hun er bosatt i Kvaløyvågen utenfor Tromsø i nybygd hus. Hun er samboer med Frank Arne og sammen har de Jostein 1 år. Aina er ansatt ved Rimi Stakkevollan.

Ole Magnus Olsen. Ole Magnus er 23 år. Han er bosatt på Virak og ansatt ved Veiservice på Øra.

Ann Kristin Gundersen. Ann Kristin er 33 år. Hun bor på Ankenes sammen med Simon og datteren Anine 9 år. Ann Kristin er ansatt ved Norlandia Narvik Hotell (Sportellet).

bosatt på Virak sammen med sønnen Kristian 6 år.

Laila jobber ved Skistua barnehage.

Kjell Thorstensen. Kjell er 36 år. Han er bosatt i Oslo og er ansatt ved NKI (holder kurs).

Anita Håheim. Anita er 32 år. Hun bor i Narvik sammen barna Matz 12 år og Maren 7 år. Anita er under utdanning; venter på lærlingeplass.

Vidar Håheim. Vidar er 28 år. Han bor i Narvik og ansatt ved Malmen.

Asbjørn Eidissen. Asbjørn er 20 år, bor fortsatt på Virak. For tiden hjelper han til hjemme på gården.

Idun Ravn. Idun er 21 år. Hun bor nå i Oslo, der hun studerer ved Høyskolen i Oslo; lærerutdanning.

Tore Kongsbakk. Tore er 39 år. Han er bosatt i Tromsø og ansatt ved Statens Vegvesen Troms.

Jørn Eilertsen. Jørn er 33 år, bosatt i



bosatt i Narvik. Han er samboer med Lise. Thomas er ansatt som kokk ved Narvik Sykehus.

Hanne K. Hansen. Hanne er 35 år, bosatt i Son (litt nord for Moss). Hun er gift med Gaute og sammen har de Magnus 9 år og Ida 5 år. Hanne studerer.

Kathrine H. Karlsen (f. Hansen). Kathrine er 30 år, bosatt i Narvik. Hun er gift med Tore. Kathrine utdanner seg til lærer.

Marius Hansen. Marius er 18 år, bor fortsatt på Virak. For tiden jobber han ved Motorhuset i Ballangen. Han

holder på å utdanne seg til bilmekaniker.

Gunn Brink. Gunn er 34 år. Hun bor i Narvik sammen med barna Susann 15 år og Håvard 8 år. Gunn går på skole.

Barne & Ungdomsstoff

Virak

Om sommeren kan vi bade
Om vinteren kan vi base
Og når det er vår så spiser vi
kyllinglår
Men om høsten begynner vi å fyre
Raymond 10 år

Læreren; Nå lille Ole har du lært noe i dag?

Lille Ole; Nei lærer, jeg har jo hørt på deg hele tida.

Gåter

Hva er det som vokser om vinteren og ikke om sommeren?



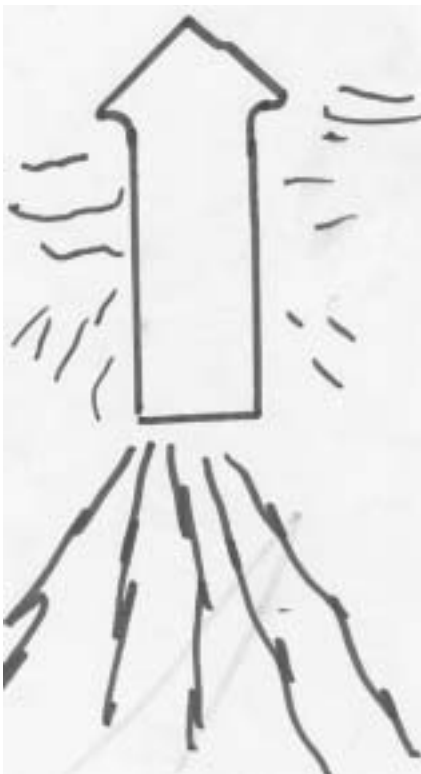
Ski dikt

Å stå på ski er som å kjøre bil
Å stå på ski er som å kjøre tog
Å stå på ski er som å kjøre båt
Når du står på ski - suser lufta forbi.
Raymond 10 år

Det satt en uteligger på kaikanten og drakk, og hadde han hatt det han drakk, hadde han ikke vært det han er i dag. Hva drakk han?

Finner du svaret så ring Jonas
tlf.48098483

Vits



Vetle fyrer av en rakett



Matauke

Av Arna Flønes

I dag e det 12. november med + 8 grader. Stemora står og blomstra i husveggen. Den har vært gjennom frost, sny og kaldvær, men trossa alt og byr på årets siste blomster. Fantastisk!

Det har vært et veldig godt bær år. På Virak har vi mange sorta bær rett utafør stuedøra, det e bare å kom seg opp av godstolen.

Det starte med molta, så kommer blåbæra, bringebær og sist men ikkje minst tyttebæra. Ellers e det jo plenty av krøkebær, for den som vil prøve seg på saft eller likør. Tyttebær e også ypperlig te likør. Så har vi einebær, som kan brukes i viltsausen te for eksempel elgkjøtt eller Angus. Einebæra e toårig og skal

takes når den e blåsvart, tørkes og knuses i mortel før bruk.

Det e godt å gå i bærslogen, særlig hvis man har godt om tid. Tankan flyr så lett når man e ute i naturen. Og så e bæra gratis og man får mosjon på kjøpet. Eg lika godt å gå åleina i skog og mark, kjenne roen og nyte utsikten etter å ha karra meg opp alle bakkan. Men av og te har eg venninne med, særlig på molt - tur. Det e koselig å va fleire i lag, med kaffe på termos og noe godt te. I år fekk eg meg en sopp tur òg. Vi va på Veggfjellet og plukka kantareller. Det ga mersmak. Gler meg te ny tur neste år. Dessuten va soppen nydelig.

I drivhuset våres har vi foruten blomster hatt tomat, paprika og en agurkplante. Utover sommeren og høsten har vi høsta en masse agurk og tomat. 2.oktober slo vi av strømmen og tømte drivhuset. Det som ikke var modent ble tatt inn i stua. Deriblant

paprikaplantene, men det gikk helt fint. Paprikaen ble sprø og fin og god på smak.

I år sylta eg grønne tomata, og hermetiserte noen, artig å prøve gamle konserveringsmetoder.

Vi hadde litt av hvert i åkeren i år. Purre, gulrot, løk, selleri, isbergsalat, rødbeter og potet. Det ble ikke den helt store avlinga i år, men nok til eget bruk. Og det beste med å dyrke egen mat e at man veit at den e giftfri, - uten sprøytemidla.

I fjor kjøpte vi en del jordbærplanta, prøvde noen andre sorter enn Zephyr, som jo er vanligst her oppe, men som er ganske utsatt for angrep av meldugg og gråskimmelrâte. Det var ikke alle sortene som overlevde vinteren like godt. Det må man og ta i betrakning. Så man får bare prøve seg fram og håpe på større avling neste år, for jordbær e den beste bæra - syns no eg.

Ro på havet

*Går kvinnfolka laus med tua
Og lagar hundhus av heile stua,
Eg gje deg ei råd, min arme trave:
Ro på havet!*

*Blir kvinnfolka sint og forbaska,
Og seie du skjetna der dei har vaska,
- lat ikkje slekt deg røre!
- Læst so' du ikkje høre!
Då dei fekk kjeften te' gave,
Då fekk du havet.*

*Og skal dei no såleis en vakker dag
ha huset te kvinneforeningslag,
- då er du vel ille faren!
Du går der og ser kor dei fyller garden.
Aleina mann - imot heile skaren!
Gå til ditt naust,
sett ut og kast laust!
Ta med deg juksogn og klave,
og ro langt ned på havet!*

*Just for deg blei havet tel!
Dar kan du spøtte så langt du vel!
Snusen nyte og røyken blåse
te' alle kanta, så fri som ein måse.
Skråa di tygge, - med sausen save!*

av Andreas Indregard

Du er friboren mann på havet!

*Og er du ein dagen brett fri for
penge,
- kreditten stoppa på alt du trengje,
fall ikkje straks i stave!*

Ro på havet!

*Om lasset dett halvt ligg i veita:
Sett at du ber i ei kveita!
Blås i skylda du har på bua,
og skattepantet dei tok i kua!
Den dagen du venta at no kjem kravet:*

Ro på havet!

*Einaste plassen dar du er trygg,
det er på opne fjorden.
Dar kan du rette din arme rygg,
og vefte fritt med sporen.
Ja, vefte te' skylda og flire åt gjelden,
trivest og tøy'ån te' seine kvelden,
ligge så hard som eit jarn
på fjorden te' trollan e' far'n!*





Barndomsminner fra Ballangen

Gunn Larsen

En novemberdag i 56 blei æ født hjemme i stua i Bruksåsen, som er gårdsnavnet. Vi vokste opp i pappa sitt barndomshjem.

Æ vokste opp med to brødre og ei søster, og var nummer 3 i søskenflokken. Ho mor bodde oppe på loftet, og vi nede. Det var et folksomt hus, for han pappa var av en søskenflokk på 14 unger. Og når 11 av dem bodde i Ballangen og selv fikk unga etter hvert, var det naturlig at de ofte kom hjem til ho mor.

Ho mamma og han pappa dreiv en rimelig stor gård, til den tid å være. Vi hadde melkekyr, okser, griser, sauer, kje, hund, katt, og gud veit ikke ka alt. Det var poteter og grønnsaker og ikke å forglemme alle de lange hesjene vi hesja. Når æ tenke tilbake i dag må det ha vært kilometervis av hesjer. For oss var det bare naturlig å måtte hjelpe til etter hvert som vi vokste til.

Han pappa arbeidde i gruva i Bjørkåsen de første åran vi var små, men han blei ramma av leddgikt da han var midt i 20-åran. Den gang var det ikke så mye hjelpemidla og heller ikke medisina. Vi dreiv gården helt til han pappa døde av sykdommen. Han blei bare 42 år.

Vi unga hadde faktisk 3 hjem: hos ho mor og han far på Høglandet og mamma si søster, ho tante Konstanse. Vi slåss om å få være i de to gården som lå med 20 meters avstand.

Ho mor fødte 8 barn, tvillinga og trillinga, men ingen av dem fikk vokse opp. Og mamma sine to andre søsken fikk ingen barn. Det var da naturlig at vi blei enerådige på Høgland. Fra oss til ho mor var det 7 km. Den turen gikk vi nesten daglig. Ho tante klarte aldri å bære fram sine barn. Ho mista 10 ganger. Men til gjengjeld blei vi ungan hennes.

Æ gikk på barneskolen i Dypåsen, og dengang gikk 1-3 klasse og 4-6 i lag.

Når det var vinter, hadde vi virkelig vinter. Kulda fikk vi prøve oss på mange ganger. Det var ikke unormalt at vi hadde 40 kuldegrader. Da var det bare å isolere oss med avis-papir om lårene og være godt kledd når vi skulle gå de 3 km til skolen.

Alle husker vel fra den tida tranflaska som sto ved ovnen. Hadde man ikke skeia med, var det bare å gape opp. Og nåde den som ikke kunne lekse utenatt! For ikke å forglemme salmeversene!

I 4-6 klasse hadde vi en lærer som het Oskar Hole. Han hadde egen leilighet i andre etasje på skolen. Den brukte han som kontor, men han bodde fast nede i Ballangen. Det er bare å si om han Hole at han hadde FULL RESPEKT. Han slo mange peikestokker til pinneved. En dag æ var på tur til skolen tenkte æ: "Tenk hvis æ si adjø når æ kommer til timen!" Hole brukte alltid å gå fram og tilbake på gulvet og høre andakten på radioen, og peikestokken brukte å si adjø. Æ minnes han Hole går opp på tå, mens han smeller peikestokken i pulten min, tar tak i nakken, og ut på gangen og i skammekroken med meg. Der måtte æ stå til neste time.

Vi hadde ett eller to friminutt om dagen. Hadde vi ett friminutt, varte det i to timer. Om vinteren hadde vi ski med oss, og vi laga skirenn eller hopprenn. Om sommeren brukte vi å bade i elva ved siden av skolen. En dag ble fristelsen for stor for oss, og selvsagt måtte en av de skyldige være meg. Det hendte nemlig at Hole gikk til naboen, han Karoliussen, i friminuttet. En dag han var der, rikla vi opp låsen på leiligheta hans. Vi ville se inn i hans private liv. Over ovnen hang det et stort stykke tørka kjøtt. Og god tid som vi hadde, skar vi oss kjøtt, helt inn til beinet. Da oppgjørets time kom, kalte han oss for slabbedasker, og vi fikk melding med oss heim. Men æ fikk noen andre til å skrive under på meldinga, for æ



Gunn Larsen



turte aldri å vise mamma den.

Ungan som gikk på skolen oppe i Dypåsen var klart de beste elevene når de kom til Ballangen på ungdomsskolen. Siden vi hadde gård, var det naturlig at vi hadde mye kjøtt til middag. Men vi ungan spiste aldri våre venner, trodde vi. For å få oss til å spise, laga ho mamma mange historier om hvor kjøttet kom fra. En dag laga æ bråk med matbordet. Æ tror æ var 9-10 år. Han pappa, som ellers var så sindig, blei dødsfornærma. Han bare reiste seg og peika på døra. Æ tenkte at nu var det på tide å rømme, og det langt av gårde. Reiseturen begynte, men den gikk ikke lenger enn til høystålet i fjøsen. Der lå æ og gaula og såg mellom de store sprekkan i veggen.

Ho mamma og han pappa brukte alltid å hvile middag, og da freden hadde senka seg i stova, gikk rømlingen opp på loftet. Under ei seng gjemte æ meg. Der sov æ i mange timer, sikkert fordi æ var så utgaula. Da æ våkna, hørte æ han pappa snakka med lensmannen i telefonen. Den hang på veggen i lofttrappa, så æ fikk heile samtalen med meg. Æ skjønnte fort ka æ hadde stelt i stand. Det var sett i gang full leiting etter meg. Nu måtte æ bare stikke halen mellom beina og gå ned. Klart at den historia endte godt, men æ fikk gjennomgå av mine søsken.

Ho mor og han far på Høglandet var vi mye hos. Hver lørdags ettermiddag brukte han pappa å kjøre med traktoren når vi skulle drikke ettermiddagskaffe hos ho mor. Noen bil hadde vi aldri. Så skopa som nesten alltid var montert på traktoren fant vi ungan det naturlig å sitte i. Vi måtte kjøre etter riksveien, og søstera mi som begynte å nærme seg tenåran syntes ikke det var så morsomt å sitte i skopa når ho møtte de tøffe guttan.

Vi hadde mange tamme dyr på gården. En av dem var en big gris. Den lekte vi med, og han likte godt å leke med oss. Han var bare svinaktig god. Det spesielle med grisen var at han var så tam og innpåsliten. Vi

hadde nærbutikken rett bortafor oss. Det var ikke uvanlig at han fulgte med på handleturen. Men søstera mi, som var begynt å bli stor, syntes ikke det var så hyggelig at grisen kom etter ho på butikken. Særlig om sommeren, når det var mye hyttefolk og feriefolk. En dag da æ og ho gikk og handla, kom galten etter oss. Vi jaga han, og han snudde hjem. Men Galte Gris var så glad i å gå tur at han snudde på skinka og kom etter oss likevel, da vi var gått inn på butikken. Den dagen var det mange bygutta på ferie som var innom. Da vi kom ut, sto grisen der og grynta. Æ skal si søstera mi skjemtes overfor de tøffe byguttan når ho måtte ta med galtegrisen og gå hjem!

Som unge så æ fram til jula, og ikke å forglemme når eplebåten kom til Ballangen. Eplekassen sto i kjelleren og dufta til jul. Man sier at kledan krymper i skapan, men det gjorde også eplekassen i kjelleren. Æ var vanvittig nyssgjerrig. Å holde fingran borte fra julegavan var ingen lett oppgave. Nei da, på julaften visste æ godt hva alle sammen fikk etter hvert som de pakka opp. Og æ hjalp godt til å åpne julegaven til naboan sine unga før jul. Æ var bra skuffa den dagen æ åpna pakken fra ho mamma og han pappa, og der lå ei svær tigerlue. Æ måtte jo prøve den, så klart. Æ sto framfor speilet i gangen og gaula, og det som var synd var at æ så ut som en tiger. Det var ikke uvanlig at vi fikk klær og sko som man skulle vokse i. På 11-årsdagen min fikk æ skisko. Da var det blitt moderne med hvite gummisko med sort kant frampå. Det som var bøygen med de flotte skoan, var at de var i størrelse 41, og det blei æ aldri å vokse i. Men æ var kjempestolt av de nye skiskoan.

Når vi var ferdig med skolen om sommeren, var det å begynne med slåtta. Og sånn gikk sommeren. Noen ferie visste vi ikke av. Men en liten ferietur til Ballangen tok vi ofte. En dag gikk vi 3 venninner ned til Ballangen City, for vi skulle ta passbilder som det var 'in' å ha i

pengeboka på den tida. Vi satt på kafeen og hygget oss da tanken om å spleise på taxi hjem dukka opp. Jo da, vi følte oss ganske store da vi gikk bort til taxien og satte oss inn, og her begynte den 7 km lange ferden hjem. Opp til oss var det bare stigninger fra Ballangen. Og midtveis nådde vi igjen faren til en av oss venninnene. Gubben var gammel og sliten, på en gammel trøsykkel nedlastet med varer. Da vi fikk se han, kasta vi oss ned i baksetet. Klart vi skjønnte hvor langt vi hadde gått over streken. Vi satt i taxi, og han trødde og trødde opp de lange bakkan. Vi tok aldri mer taxi på våre venneturer.

Når vi var ferdig med slåtta og hadde fått inn alt høyet, fikk vi lønning. Og da ble det bytur for å handle klær til skolestart. En bytur den gangen varte en lang dag. Ferden gikk med melkerute-bussen, der de fleste røyka og det var et forferdelig rabalder. Veggen var også i dårlig forfatning, og vi måtte over med ferga. Det var en hel amerikatur å dra inn til byen.

Fra min barndom har æ så mange gode minner, ja, bare gode minner. Æ vokste opp i et godt og et kjærlig hjem. Men det blei en mørk dag hos oss i oktober 1979. Han bror, som var den yngste av oss, omkom i ei arbeidsulykke, bare 18 år gammel. Bare vi sjøl, og særlig ho mor, kjenner hvilke skjebnedager vi gjennomlevde. Det var bare 8 år mellom han pappa og han bror. Men vi som alle andre har måttet lære oss å leve med det. Åran går, og vi med dem. Da får vi bare takke og være glad for at vi er så heldige å fortsatt være med på lasset.

Fra mitt julehus ved Storelva ønsker æ dere alle ei riktig God Jul og Et Godt Nyttår.

Til neste år utfordrer æ ho Ragnhild Gundersen til å skrive om sin barndom.



Julebasaren



Masse flotte ting til salgs på julemessa

Den 9 april hadde vi medlemsmøte og det ble da bestemt at vi skulle avvikle julebasar/messe i år. Gløden var stor, og det ble ordnet med loddbøker slik at vi kunne bruke sommeren på å begynne å selge lodd.

Den 20 august startet vi opp med arbeidskveldene våre på grendehuset. Ett gjeng med kvinnfolk har møttes i hele høst og lagt ned et fantastisk arbeid. Det har vært veldig trivelig sosialt, og vi har selvfølgelig hatt kaffepauser og noe å bite i. Etter hvert

måtte vi ofre et par trimkvelder og ta i bruk et par ekstra dager da vi startet med lefse- og flatbrødbakingen. Vi som ikke var så veldig vant med kjevlet kom oss etter hvert.

Da vi begynte å registrere hvor mye vi hadde til salgs, var det helt klart at mange hadde lagt ned et fantastisk arbeid, både på grendehuset og hjemme. Dugnadsånden er i alle fall levende i denne bygda!

Dagen nærmet seg, og vi måtte ut og få bakt kaker og gjort innkjøp. Alle stilte opp, sånn at også det gikk greitt.

Lørdag 8 november kl.11.00 brakket det løst. Og du verden for en

suksess. 400 tynnlefseser og en del tykk- og mørlefsa var borte etter 1 time. Gymsalen var full av folk, og det var kø inne i kaférommet. Vi fikk en 3-4 timer som var veldig hektiske før vi fikk tatt oss en kopp kaffe og en pust i bakken. Vi hadde flere runder med åresalg når det var på det meste av folk, og årene forsvant villig vekk. Kl. 18.00 var det trekning og det gikk helt perfekt å trekke på datamaskinen, det hadde Kjell Olav styring på.

Dagen var over, alle var slitne men overlykkelige over at alt hadde gått så fint. Det ble ryddet og vasket, og noen satte seg ned for å grovtelle pengene. Resultatet var enormt, over kr. 80.000 i brutto, og vi var målløse. Det hadde vært mange timers arbeid, men sosialt og trivelig underveis. Nå har vi i alle fall penger til å få gjort en del med grendehuset. Styret jobber med saken og legger det fram seinere.

Styret vil takke alle for innsatsen før og under selve basaren/messa. Dette var noe vi alle kan være stolte over. Tar vi nye tak høsten 2005? Vi bør nok starte enda tidligere da. Kanskje allerede i februar med å begynne og strikke, hekle og så videre, for vi må bruke mer tid på høsten til lefsebaking. Kanskje må vi bake 800-1000 stk.?

Takk for innsatsen, alle .sammen.

Grendelagsstyret v/Anita

Dametrimmen på tur

Avslutningen på vårens dametrim gikk til Råndalen, der fikk vi et innsmett i den svære kåta. Alle hadde med seg grillmat som vi stekte ute på en svær grill. Jenny hadde fyrt opp og kokte en svær kjele med kaffe. Monica fikk overrakt 50 - årsgave fra hele gjengen. Vi hadde en veldig trivelig tur og alle var mette og fornøyde da de dro hjem etter noen timer.

Hvem er dette?

Dette bildet fant vi i Ole Olsens gamle fotoalbum. Bildet er tatt hos Fotograf Simonnæs i Namsos. I følge Albert kom Ane Svendsdatter, mor til Karl Olsen fra Overhalla. Hun kom til Lofoten for jobb sammen med sin søster. Jeg finner den 4 år gammel Ane på gården Olderbakken i Overhalla under folketellinga 1865. Hun er datter av Sveind Olsen, husmann med jord, og Amalie Andersdatter. Kan bildet være Anes mor? Jeg har bilde av Ane og Oluf, og dette er ikke Ane.



Fest på Gjerdhaugen



Geburtsdag for Elisabeth Ingebrigtsen (f. Eidissen) eller broren Johan Eidissen. Bildet er tatt på Gjerdhaugen tidlig på 50-tallet. Nærmest bordet, fra venstre: Hans Eidissen, Gjertine Indregard, Gyda Ravn, Elisabeth Ingebrigtsen, Johan Eidissen. Stående bak, fra venstre: Birgit Ravn, Erna Ravn, Oline Strømsnes, Berner Ingebrigtsen, Karl Ravn, Amalie Ravn, Edvard Ravn, Elisabeth Åsheim, Edvin Ravn, Agnes Ravn, Johan Åsheim.

Fra grendelagsstyret..

Styret i grendelaget har hatt 8 styremøter og arrangert 2 medlemsmøter hittil. Den saka som har tatt mest tid, er forberedelsene til julemessa (se egen omtale). Men for øvrig har arbeid med kloakken til grendehuset stått i fokus. Etter at vi

hadde 'forstoppelse' tidligere i år er kloakkrørene både blitt spylt og fotografert. Det blei konstaterert at flaskehalsen er et sted under riksveien. Rørene er ikke helt tette, så ved forsiktig bruk klarer vi oss... Vi har avtale med en reparatør som skal

fullføre kloakkjobben til våren.

En fyldigere beretning om aktivitetene kommer i meldinga til årsmøtet 7.mars.

- Gunnar

Fembøringene, åttringene og firroringene i dag.

av Marit Åsheim

Fembøringene, åttringene og firroringene i dag er bare et leketøy, og det hele er bare en lek, et leketøy. Det er ikke noen etterligning av høvedsmenn og mannskaper i gamle dager.

Skal man være en etterligning av høvedsmenn og mannskaper i gamle dager, må man til Yttersida i Lofoten i orkan der det gjelder å berge livet. Og man må kunne seile en fembøring som er gått full av vann i uværet og vil gå ned. Man må kunne

seile den slik at man tømmer den for vann - og ro fra Kiberg i Nordøst-Finnmark til Ofoten når det ikke er bøl.

Båtene i dag er bare et leketøy, og det hele er bare en lek, ingen etterligning av høvedsmenn og mannskaper i gamle dager. Det var noe helt annet. Det vil også alle de gamle ha sagt.





Hans-nytt

Av Arna Flønes

1. Hans Gundersen har gått ut av GunSim og jobber nå freelans. Han har vært sterkt medvirkende i en ny film om oter og havørn som sendes på TV i slutten av februar -04.

2. På vårparten arrangerte Hans tre villmarkskvelder i samarbeid med Sportellet. Der viste han naturfilm og delte av sine opplevelser som fotograf ute i feltet fra Svalbard og Nordkalotten. Bra oppmøte var det òg, 60 - 70 interesserte hver gang.

3. Men den filmen han laga om brunbjørn i samarbeid med GunSim tar kaka! Med den har de nådd de store høyder. Av over 200 innsendte bidrag fra naturfotografer over hele verden, gikk altså filmen om brunbjørnen gjennom nåløyet og kom til finalen sammen med 44 andre. Det er Den Europeiske filmfestivalen i

Helsingborg vi snakker om, og den går av stabelen fra 1.- 7. desember. Det var bare to fra Norge som gikk videre, så dette er sannelig en STOR fjær i hatten !! (Vi e så stolt av deg ,Hans!)

4. I høst har han filmet en fjellvandring spekket med historikk fra Norddalen i Skjomen til Hundalen. Dag Lindeberg

fra NRK har vandret sammen med Trond Blomlie langs en gammel ferdavei mellom Norge og Sverige. Trond er veiviser og kjentmann og tar altså Dag Lindeberg med seg på tur.

5. Nå jobber Hans med å lage et portrett av mennesket og multikunstneren Karl-Gustav Gjertsen. Oppdragsgiver er NRK og filmen skal sendes i programmet "Faktor."

Ut i naturen med Gundersen

Naturfotograf Hans Gundersen fra GunSim Media er en mann som trives spesielt godt ute i naturen. I løpet av våren kommer Gundersen til å holde tre forskjellige multimedia-foredrag hvor han viser film og bilder og forteller om sine mange opplevelser i Skandinavisk natur hvor dyr og fugler spiller hovedrollen. I Ofoten og grensefjellene mot Sverige har Gundersen

hatt spennende møter med både jerv, gaupe og rødrev. De siste årene har han også filmet brunbjørn på Nordkalotten.

I de tre foredragene utover vårvinteren, vil Hans Gundersen la publikum få ta del i sine opplevelser - både i den spennende naturen på Nordkalotten, og på Svalbard. Det første foredraget har tittelen -Fra fjord til dype skoger-, og vises på Nor-

landia Narvik Hotell neste fredag.

JAN ERIK TEIGER
jante@fremover.no
Tlf 75 95 00 7

NATURFOTOGRAF.
Hans Gundersen viser film og forteller fra sine mange turer i skog og fjell.



Å æ minnes så væll ---

Ingebjørg Eilertsen

Dette stykket sto i Austavindens julenummer 1984, men fortjener virkelig å bli lest på nytt!

Juletreffesten -56. Då var det enda slik i bygda at den dagen tømtes kvart et hus og alle gikk tel skolen. Det var

aldri problem med komite i den tida, ho "lærar-Elisabeth" var årves og skoleongan svenga sæ i skuespill og anna underholdning.

Pyntaklean var tjukkare i vevnaden da enn nu før tida, Æ personlig hadde fått mørkeblå nykjole med foldaskjørt og kvit blondekrage. Den va just ikkje bykjøpt, men "made in" Bakkan av ho Fine Bygd. Svarte

lakksko hadde julaften brenge mæ.

Blant alle forberedelsan tel jul var det skikk å male kjøkkengolv et jul, - slik var det dettan året også. Vi hadde flytta i stua i den anledning. Det var de siste travle dagan før jul mamma satt på divanen de seine kveldstiman å smøyde siste masken på en rød Kleivagenser tel mæ, - svært mykje lik de gensran som nu er



så på moten med rundfelling og såne greia. Æ føllte sluttspurten nøye, før på julefesten skulle genseren innvies.

Det var likså dennan genseren som gjorde det sånn at æ minnes dennan festen bedre enn nokken anna. Det var adskillige varmegrader i festlokalet og etter nokka rund-dans omkreng juletreet blei tempen høg under ullgenseren. Derfor bega æ mæ tel lærerværelset der Gudrun om mamma var kaffekokera. Spanne med sjokolade og kakao stod på rekke bortætte bordet. Blandings-seremonien var nært foreståanes. Æ vesste fra telprøvinga på genseren at det var ikkje heilt komplikasjonsfritt å komme fra avkledningen på eia hand. Bolling og arma høvde bra tel ifyllet, men innsmettet før haue var

ikkje heilt utvekla. Cæntimeter før cæntimeter skreid det store haue fram til det blei framspring av øra og nese. Da oppstod total grunnstøting. Sjølden tynnaste synål hadde ikkje plass i bredda med på det tidspunktet. Ho mamma ønka sæ sjølbreidanes over ka galt ho hadde gjort med plagge ætte så det blei på dettan viset.

Bæsme bråsnur ho Gudrun og tar et grepa tak i mæ mens ho sei: "Ingeborg, drag du, eg håll". De va jo begge vant tel litt av kvart, kasta ikkje bort tia unødig. Her tok de et virkelig krafttak i kvar sin ende, og dermed skjedde nåkka - halsfellinga sprakk - og æ skjellte lag med genseren.

No hadde blodet på toppen hatt stopptørn ei stund. Det var omtrent som gnistra og levanes varme blei

sloppen laus. Lekså borti avskjækklan hørte æ det saes: "Æ trur ho svime av". Dermed blei æ handtatt inn tel "lærer-vasken" og geleida under vass-strålen som kom beinveies frå fråsamarka. Å jøss, å jøss - æ blei trynbløtt gong på gong. Va nærmast i villrede om æ blei mæ sjøl ætter dettan. En vess mulighet for at det var blitt et innsvenga hau på en svanehals, jau, det syntes æ det kunne være. Speielen avkræfta den tanken, men hænleda meir mot et sprængt urhau. Ætte kvart som æ fikk tia på mæ, seig alt tilbake sånn det hadde vorre.

Kanskje va det synd at ikke værken "hau-krømping" eller "sjokk-kjøling" for blod som var i kok hadde permanent varighet.

Suksess med årene

Vidrek har hatt et stort gjennombruddsår når det gjeld roing med båt.

Først gikk han Martin og mannskapet Jon Framnes og Per Ødegaard bort og vant kapproinga på Narvik havn 17. mai, med den gamle treroringen "Gjertine".

Som om ikke det var nok, trødde han Hans til under kapproinga på Havnens dag i Narvik. I treroringen "Gullbollen", som er en nybygd kopi av Hans Olsa si gamle 'gullbolle', fossa han inn til seier med sønn Roar og svigersønn Simon Andreassen til mannskap.

To seira av to mulige sette jo en viss standard! Problemet kan bli å

holde dette hegemoniet i framtida. Det er mange båtmannskap i og rundt

Kystlaget som sikle etter skalpen på Vidrek-båtan nu...



Kjøkkensuksess

Julemessa var jo en stor suksess. Mange hadde gjort mye for det gode resultatet. Men - noen som gav det de kunne klare - det var kjøkkendamene på den store dagen. Mer effektiv gjeng kunne ikke oppdrives. De bør sendes en ekstra stor takk.



Enda en sesong med Hildringstimen

Det har vært en hektisk, men trivelig sesong for de lokale fembøringsseilerne i år. Det starta med god Vidrek deltakelse på Lofotfisket, og siden har det gått slag i slag.

Av Anders Øgsnes

Vi satte ut fembøringen fra Kongsbaknaustet 30.mars, og ble som vanlig plaga med flo og fjære - men alt vel. Vi la av gårde til Henningsvær 2. april, og opplevde alt fra sol og vindstille på Ofoten, til grisete nordvestkuling ut av Raftsundet og snøfokk på Hølla med roing i motvind og skifting av viftereim. Vidrek var representert med hele fire av mannskapet - Ingrid, Martin, Sølvi og Anders. Det ble ei fantastisk uke på Lofoten, hvor vi fikk være med på alt - fra landligge og storm til godt fiske og seiling i maksvær. "Narvik i Dag" brukte likegodt fem hele sider på reportasje fra Lofotturen. Det er tydelig at det vi holder på med har allmenn interesse. Det er jo hyggelig.

Siste helga i juni var det ferdighetsregatta for fembøring på Nordskot i Steigen, og Vestfjordseilas. I Steigen var vi ikke snauere enn at vi tok med oss heim selve vandrefembøringsauskaret, mens turen over Vestfjorden, til



Martin, Ingrid og Jan Roger koser seg i solskinet på Vestfjorden heim fra Lofoten

Kabelvåg gav oss en hederlig tredjeplass etter flott seiling med maksvind i fire timer, og to timer hard roing i vindstilla på lesida av Lofotveggen.

Den tredje helga var det Kystens landsstevne i Brønnøysund, og Hildringstimen var på tur i hele 14 dager. Ett mannskap tok båten nedover, og vi hentet den heim igjen. Vi hadde fantastisk sommervær også på denne turen. Samholdet og gleden når 14-15 fembøring med lykkelige mannskap seiler sammen av pur lyst, burde mange flere ha prøvd! Også her gjorde vi oss bemerket ved å seile inn som båt nummer fire av et tjuetalls



Beviset på gode ferdigheter i fembøringseiling - Selve førstepremien - et vandrefembøringsauskar!

konkurrerende. Beklageligvis måtte vi se oss slått med en stevnbredde av vår erkerival "Ungsmaløy" fra Liland...

Vi fant unge og festlige Bjørn Holmefjord (sønn av Elin og Jens) haikende på ei kai nede på Sør-Arnøy, sør om Bodø, og tok han likegodt med oss på resten av turen. Sammen fikk vi oppleve fresk seilas fra Grøtøy opp til Hamarøy, og videre til Skarberget - Så nå er også han bitt av gammelbåtbasillen...

Så gjennomførte vi det årlige seilkurset i slutten av august. I år var det ikke kulturmonstring på Vidrek, så vi samordnet kurset med "Åpen museumsgård" på Kongsbakk. Der



Sur nordvestkuling med snøslaps. Slik kan det også være...

deltok også fembøringen "Ungsmaløy" fra Liland og firroringen "Ole Enok" fra Bleik. Hele 27 var med på kurset, så festlighetene med kollåpen Naustdør i Kongsbaknaustet på kvelden ble særdeles gemytlig.

Det ble ikke oppseting i Kongsbaknaustet i år. Årsaken er at Hildringstimen er tatt inn i Museumets lokomotivstall i Havnegata, der den skal gjennom en større revisjon. All maling skal fjernes og påføres på nytt. Slik går det når man skal høre på moderne malermesteres råd - "bruk shipolin - verdens sterkeste maling". Sannheten er at malinga er så sterk at ikke fukt slipper ut av treverket. Resultatet blir råte, som vi nå unngår ved å skifte til god gammeldags sjølblanda linoljemaling før råta kommer.

Så venter vi på ny sesong. Vi forsøker å planlegge en skikkelig langtur i juli, til veteranbåtfestival i Brest, Normandie. Om vi får dette til, blir vanskelig å si nå, men vi har god hjelp! I mellomtida prosjekteres nynaustet i tømmerkog og hode, mens tjærelukta nytes i Museumslokstallen.

Jeg benytter anledninga til å ønske medmannskap og medhjelpere på Vidrek en fredfull jul, og oppfordrer flere Vidrekinger til å komme og være med på turer med Hildringstimen. Kanskje en etappe på turen heim fra Brest kan friste?

Erkerivaler i regatta, og kamerater i fred. "Ungsmaløy" fra Liland og "Hildringstimen" nyter lunsj og sola ved Sleneset i Solvær på Helgeland.

Potetopptak på moderne vis i gamle dager

Nok et bilde fra Ole Olsens gamle fotoalbum. bildet viser Agnes, Deberg, Magda, Ole og Fina som nyter godværet i åkeren. Hjelpemidlene er også på plass, ser vi. Hest og potetopptaker som sikker var kjærkommen besparelse for bøyde rygger med grevet - dag etter dag.

Austavinden - 2003



Høvedsmannen og kartleser Bjørn Holmfjord i passiar gjennom Bodøs rike skjærgård - Er det ikke et kartblad fra NAF's veibok, mon tro...





Med utsyn fra Krøkebærneset

Jeg heter Øystein Johansen og bor på Krøkebærneset, like utafor grendehuset. Etter mye utfordring har jeg blitt oppfordret til å skrive noen ord til avisa Austavinden om hvordan jeg som bygutt opplevde dette å komme ut på bygda Virak.

Vi kom hit ganske tidlig, dette på grunn av at min farfar Oluf Johansen, som var født 1 februar 1889, var oppfostret på gården Bakkan hos Marie Mikalsen. Vi var derved involvert i og med at bestefar ofte og helst i sommermånedene skulle være med når det skulle settes potet nedafor fjøset. Vi skulle være med når gresset skulle slåes og hesjes, samt innkjøring av tørrhøy. Dette medførte at vi Oluf, Tina, pappa Arne, mamma Kitty, mine brødre Rolf Harry og Lars Kristian, min søster Åse Gunn og meg selv bodde på Bakkan stort sett hver helg og oftest hele somerferien, sammens med Ingeborg, Marie, Jon Martin og Ingebjørg. Dette var en tid, som for meg har satt sine spor og minner. Vi var alltid godt mottatt overalt.

Da det senere viste seg at min bestefar Oluf hadde fått Krøkebærnesteigen i konfirmasjonsgave av Marie Mikalsen ble det bestemt av bestefar og pappa at vi skulle bygge hytte der. Den ble påbegynt i 1957, og ferdig sommeren 1958. I den tid hadde vi veldig god hjelp av Jon Martin og hesten Dokka. Sand ble hentet og tilkjørt for støyping av mur. Vi var veldig mye rundt om og hjalp til der det trengtes. Blant annet husker jeg at vi ofte fikk melk og egg fra gården Åsheim.

Når man sitter slik og mimrer kommer tankene på hvem vi lekte sammens med, hva vi gjorde etc. Vi var jo 11 år og oppover.

Når Ingeborg Overvåg gikk i fjøset om morgenen eller om kvelden

for å melke kyrne, var der en liten pjokk som fulgte henne med et krus i hånden. Her skulle det drikkes siladråpe. Hun flirte hver gang og sa 'Bygutt og siladråpe'. Så ristet hun på hodet og lo godt. Dette glemmer jeg aldri.

Alle turer sammens med John Martin på leiting etter hesten Dokka, etter kyrne og etter sauer i fjellet. Når vi fredag ettermiddag kunne pakke sekken og gå opptil Hammervann, Helligdagsvann eller Virakvannene for å fiske hele natten. Når vi etter å ha hesjet høy hele dagen kunne gå opp til fotballbanen hvor alle guttane på landet møttes for å spille fotball, eller vi skulle bort på skolen for å ta en dusj og bastu.

Apropos guttane, som var Hans Gundersen, Dag Indregard, Steinar Olsen, John Martin Overvåg, Jan Røssås, Karl.G.Bjerkelund, Tor Nygård, Geir Nygård, så husker jeg mest Dag Indregard på grunn av alle påfunn som vi hadde.

Nede i fjæra hadde faren, Andreas Indregard, liggende en stor livbåt samt ei enormt stor mast fra en seilbåt. Denne fikk Dag og jeg en ide om å lage flåte av. Masta ble så behørlig saget i tre like store deler, den nederste delen var så tykk at vi ikke klarte å ta rundt den. Delene ble så behørlig slept ned i støa og spikret sammen til flåte, sendt utpå og forankret noen titals meter fra land. Dag var så oppe i stabburet og hentet en taustige som ble belagt med noen tunge steiner og så senket ned fra flåten. Vi hadde også fått tak i en lang gummislange som skulle være luftslange. Så var det om å gjøre å klatre lengst mulig ned etter stigen med slangen i kjeften. Men da dette ble oppdaget av hans far Andreas, var lurvelevnet i gang. Du verden for ei overhaling vi fikk! Stakkars Dag fikk husarrest i ei uke.

Ellers husker jeg godt at etter at vi hadde bygd ferdig hytta og gikk fra Bakkan etter endt økt, så måtte vi alltid stoppe opp for å slå av en prat hos Ole Olsen, så hos Rolf

Gundersen og til slutt, når vi gikk opp på gammelveien, hos Johan Åsheim. Rolf Gundersen var for meg den gang den stille, joviale og rolige person der han satt på sin tohjulstraktor med henger, med krompipa i munnen.

Vi bygde hytte rundt om i trærne mellom hytta vår og skolen, som den gang var skole. Materialer fikk vi ved å tigge bakved på saga hos Karl Olsen. Når vi hadde fått noen bakvedlengder var det å surre dem fast på sykkelen og frakte dem bort forbi skolen. En del av dette byggverket vårt henger ennå igjen oppe i storforra mellom skolen og hytta vår. Ellers husker jeg at det meste av utvendige materialer til hytta fikk pappa sagt hos Karl Olsen.

Ellers hadde jeg en visjon om å bli agronom. Jeg hadde en sommer engasjement hos Jørgen Kongsbakk som dreng. Det eneste som kom ut av det, var et nedkjørt hønsegjerde forårsaket av meg bak rattet på traktor med tilhenger...

Ellers kan nevnes at jeg i 1977 kjøpte hytta etter Marit Johansen, som jeg hadde til 1993 da jeg solgte denne. Etter at min far ble hjertesyk og ikke lenger klarte å vedlikeholde denne hytta, ble det bestemt at jeg skulle få beholde den i arv fremover. Jeg kan ellers nevne at vi begge har vært gift før og har to barn hver. Det som går igjen på våre barn og barnebarn, er at alle trives så utrolig godt her ute. Alle våre barnebarn skal ut på hytta til "Mor og Far". Og har de først kommet ut, så har foreldrene problemer med å få dem med seg hjem. Slik var det med oss også. Hadde vi først kommet ut hit, var spørsmålet bare: hvorfor må vi reise hjem?.

I ettertid har jeg stilt meg selv spørsmålet: var tiden før så mye bedre? JA. Det var ikke det store jaget etter penger og prestige. Foreldre og besteforeldre hadde mye bedre tid til oss barn, som f.eks når vi etter endt økt om vår, sommer og høst kunne gå på fjellet, pukke bær, fiske, gå ned i fjæra for å bade, mens vi unger



bygde sandslott, i det hele tatt hele tatt, familien var samlet.

Som dere sikkert forstår har

jeg bare positive og gode minner fra min oppvekst her ute på Virak.

Hilsen fra oss to ute på

Krøkebærneset.

Øystein og Lill-Ann.

Juletreffest for de minste går av stabelen på grendehuset

Lørdag 27. desember kl. 17

Ta med kakefat og nissepakke.
Hilsen Komiteen

Hans nådde opp!

Akkurat mens vi setter avisen, og ser på Hans' bjørnefilm på "Ut i Naturen", kommer den gledelige nyheten om at Hans nådde til finalen for utdeling av en stor internasjonal naturfilmpris sammen med BBC og et annet stort filmselskap.

Det var hans filming av Brunbjørn i Finland som førte ham til topps i den prestisjetunge kampen.

At BBC da stakk av med seieren kan kanskje være leit, men vi er overbevist om at Hans nok syntes de var verdige motstandere å måtte duke nakken for.

Vi vi tro at dette blir stor inspirasjon, og gir masse anerkjennelse for Hans' videre arbeid med filmen - og kanskje gi oppdrag med gode vilkår for en nord-norsk frilanser.

Gratulerer Hans!

Barnebarn på Bakken

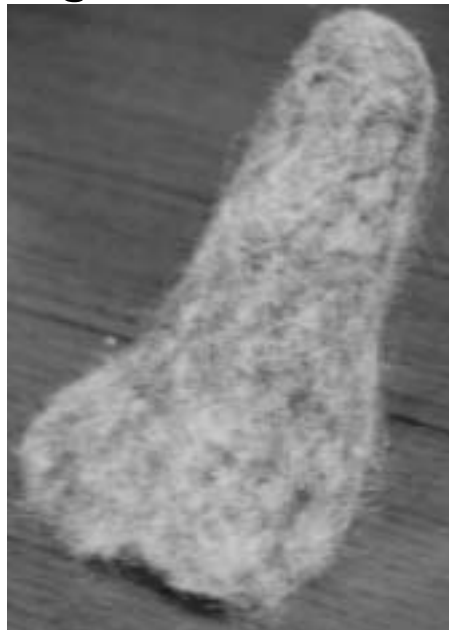


Theodor ønsker alle i bygda riktig god jul og godt nytt år.

Endelig kom det barnebarn til Ingebjørg og Osvald Eilertsen. Jørn André og Elin ble stolte og lykkelige foreldre til lille Theodor som ble født på Ullevål sykehus den 4. august kl. 13.03. "Lille" Theodor veide snaue 4,4 kg og var 54 cm lang. Theodor rakk hjem til Vidrek på snarvisitt i starten på november. Mange fikk hilse på den lille ettersom det var julemesse i bygda denne helgen.

Svein Yngve har blitt stolt onkel og med det har det blitt avdekket skjulte talenter. Med store, sterke never håndteres den lille. Bleieskift og lek, eller et godt fang å sitte i er lekende enkelt for en onkel som til daglig håndterer lastebil og kran med stor presisjon.

Forfrossen legemsdel?



Har du en forfrossen legemsdel? Nå er det hjelp å få. Berit tar mål og tover påkledning av mykeste, varmeste norsk ull. Modellen her er til en forfrossen finger.

Utendørs mat og hvile

I en av bygdas åkrer er det rikelig med etterlatenskaper fra høstens grøde. De som har hatt "etteropptaking" har gledet seg med både opptatt og jordfast gulrot og potet. Etterpå kunne de innta

horisontalen på tilrettelagt madrass. Det manglet bare dyne. Kanskje det var eneste bidrag de skaffet selv til nytelsen?



Søskenbarntreff 03

Etterkommere av Håkon og Birgith Ravn - Smibekkvollen, Virak

I slutten av juli sist sommer møttes etterkommere av Birgith og Håkon Ravn til søskenbarntreff på Virak.

Det var i god tid sendt ut invitasjoner slik at folk fikk tilpasset treffet til sin sommerferie, og dette resulterte i nesten 100% oppslutning.

De som møtte frem med sine respektive familier var: Brith og Torgeir, Anne Karin, Birger og Nelly, Anna, Gunhild, Kari og Heidi, Svein, Harald og Børge, Geir, Trond og Mette.

Kjempekoselig var det at tante Astri, tante Jorun, tante Erna og min mor Alma ble med på treffet.

Ketil og Are kunne dessverre ikke komme.

Fredag startet programmet med velkomstfest i Kongsbakkaustet med grilling god mat og drikke, dans på langbordet og utpå natta havsbad med minimalt med tekstiler, trur til og med noen var uten tekstiler.

Værgudene var gavmilde og det ble en på alle måter fin kveld og natt.

Lørdag startet vi med felles frokost på grendehuset.

Noen valgte å vandre litt rundt i bygda og resten av selskapet tok turen ut til vår egen sydenstrand" på Virakøen.

Det ble en kjempefin dag med sol, godt vær, badeliv, mat og drikke og hyggelig samvær. Dagen ble avsluttet med fest på grendehuset.

Søndag startet også med felles frokost på grendehuset.

Etterpå gikk turen til Håkvik gravlund der bestefar Håkon er gravlagt. Det ble satt ned fine blomster på graven.

Etter ei fin stund her fortsatte vi til Virak gravlund der bestemor Birgith er gravlagt. Det ble stelt og plantet på graven og vi hadde ei fin stund og mintes vår bestemor.

Råntinden har alltid vært som en

magnet på fjellvandrere i ofoten, så de sprekeste av oss tok turen dit som ei fin avslutning på et kjempefint og vellykket søskenbarntreff.

Jeg vil benytte anledningen til å takke alle som kunne komme og var med på gjøre dette til en uforglemmelig fin helg og en styrking av våre slektsbånd.

Stor takk til Jørgen og Tore Kongsbakk for lån av stornaustet, og til Anders Øgsnes for lån av inventaret.

Stor takk også til Vidrek Grendelag for lån av grendehuset.

Til slutt vil jeg og min familie få ønske slekta, venner og lesere av Austavinden EI GODT JUL OG ETT GODT NYTT ÅR

Svein Ravn

Med Vidrefkjæra som klasserom



Jørgen er ikke rektor, men som eier av "skolebygningen" er det likevel med en viss formell myndighet han lærer ungene om harde tak i Vidrefkjæra i gamle dager.

Av Anders Øgsnes

Det er Narvik Kystlag og Ofoten Friluftsråd som sammen har fått til valgfaget "Kystfriluftsliv" som

prøveordning på Ankenes ungdomsskole. Ungene skal lære tradisjonell båt- og redskapsbruk, samt lokalhistorie gjennom praktisk deltakelse. Hva er da bedre enn å ta dem med i et autentisk naustmiljø, og få folk som sjøl har deltatt i forgangent slit med utsetting og roing i sur austavind til å fortelle?

Vi tok med oss ungdommene til Vidrek, og bad Jørgen om å være lærer ei stund. Han kunne fortelle god

lokalhistorie og gi både ungdommer og de andre lærerne nyttig informasjon.

Denne første timen på Vidrek, blir så visst ikke den siste. Vi satser på å få bruke Vidrefkjæra i dette faget i mye større grad. I år nyter hele fire gamle nordlandsbåter vinterpausen i naustene på Vidrek. Museets firroring og Ofoten Friluftsråds treroring står i Kongsbakkaustet, mens to kjekser står i naustet hos Olga. Ungdommene skal ha jevnlig turer ut hit for å sette ut båtene, og ro/seile på kortere fisketurer. Når lyset så kommer tilbake, skal de lære å stille bruk, fangst og båter på gammelmåten.

Tilbakemeldingene etter et halvt år med faget er bare positive - både fra skolen og fra elevene, og vi regner med at de andre skolene kommer etter. Det kan med andre ord bli livlig i Vidrefkjæra etter hvert.

Hildringstimen får eget naust



Det første sjelsterbygde fembøringsnaustet som er bygd i Ofoten på mer enn 130 år skal settes opp på Vidrek - Og det å sette opp et fembøringsnaust er såvisst ikke gjort fra kontorputten!

Av Anders Øgsnes

Siden Hildringstimen var ny, har Kongsbakknaustet vært brukt til vinteropplag. Nå gjør jeg alvor av å bygge eget naust - og ikke bare til å huse båt!

"Hildringstimens Kulturnaust" har jeg kalt prosjektet når jeg henvender meg til det offentlige. Der har jeg presentert et prosjekt hvor kombinasjonen fembøring og naust, skal brukes i opplevelsesturisme og skoleverket.

Når båten er ute, skal naustet være gildehall til selskaper for folk i og utenfor bygda. Det skal være "klasserom" for undervisning i tradisjonshandverk (laft, smedarbeid,



Omlag tre vogntoglass må til, så her er bare å henge i!



Sjelternaustet på Stakken, Kvaløya. Får vi maken på Vidrek?

båtbygging, tradisjonsmat med mer), og selvfølgelig vil jeg bruke det til selskaper for Hildringstimens passasjerer.

Bygget skal være gjort på tradisjonell måte. Det skal laftes og veggene skal dels være sjeltret og laftet. Torvtak er selvfølgelig. Jeg tenker meg også ei stor steinmurt grue til smedarbeid og grilling. Kanskje kan dette kombineres med en god gammeldags baksteroavn?

Det skal være golv i hele bygget. Mangelen på golv er det store ulempen med Hildringstimen i Kongsbakk-naustet i dag. På grunn av jordgolvet og mengden støv dette medfører, får vi ikke smurt båten om høsten, og må ha en ekstra tur på land for dette hvert år. Dette er slitsomt og tidkrevende.

Et fembøringsnaust blir naturligvis digert - hele 102 kvadratmeter (17x6 meter). Det blir å gå med omlag 3 vogntoglass med tømmer, og dette skulle gi Svein og saga hans noe å holde på med utover våren! Det lokale næringslivet skal

selvfølgelig støttes! Jeg skal gjøre det meste av arbeidet sjøl, og i disse dagene driver jeg tømmerkogen i Dypvika ved Kjeldebodn. Det første tømmerlasset er allerede klart for barking og saging.

Naustet tenkes oppsatt slik at det danner et miljø sammen med gammelnaustet hos oss. Dette betyr en liten bit fradeling av mark fra Hans Gundersen. Dette har vi snakka om.

Det morsomste med hele prosjektet er støtten som ideen har fått. I tillegg til løfter om bruk fra Ofoten Friluftsråd og Pedagogisk-Psykiatrisk Tjeneste (PPT) for Ofoten, har SND støttet etableringa med noen kroner, slik at jeg kan jobbe sjøl med tømmer og bygging.

Kommunen sier at dette er et kjempepositivt tiltak, men vil måtte ta behandlinga videre til fylkesmannen pga. bygging i 100-metersbeltet.

Går alt bra, vil jeg være i gang med grunnarbeider til våren, og kanskje ha ferdig bygget utpå seinhøsten en gang.

Tore 40 år

Den 3. januar fyller Tore Kongsbakk 40 år og masse gratulasjoner han får fra kjenninga "der heime".

Vidrek grendelag holder

Årsmøte

7.mars 2004
på grendehuset.



Reisebrev fra Viggo André Bjerkelund

6. november, 2003

Som de fleste i bygda kanskje har fått med seg, er jeg for tiden ute på en aldri så liten tur rundt i verden. I den forbindelse har Arna bedt om å få et lite reisebrev fra meg til årets utgave av Austavinden.

Jeg og Marianne (kjæresten min) reiste til Rio de Janeiro (Brasil) 1. sep. fra Oslo (over 10 timer fly), og etter planen skal vi komme hjem igjen 6. mars 2004.

Siden jeg alltid har hatt lyst til å se litt av verden, fant jeg ut at det passet bra med en tur til varmere og tørrere strøk etter tre år i Bergen. Derfor valgte vi å legge turen til nesten alle kontinenter (stort sett relativt nært ekvator for det meste av tiden). Reiseruta er sånn ca. som følgende: Norge, Brasil, Argentina, Chile, Peru, Ecuador, Mexico, USA, Fiji, New Zealand, Australia, Indonesia, Singapore, Malaysia og Thailand.

Nå mens jeg skriver dette er vi ferdige i Sør-Amerika og befinner oss for tiden i Acapulco (Mexico). Vi kom hit for 3 dager siden fra Mexico city, verdens største by med ca. 20 millioner innbyggere (må bare si følgende, Virak er sannelig en liten og fredelig plass i verden). Byen er faktisk så stor at vi ikke så enden av den fra flyet en gang!!

Nå får jeg vel prøve å komme med en liten oppsummering fra turen så langt (hvis jeg kan gjøre den liten, har vel muligheten til å lage en hel bok allerede, slik at byda vår kan få to store forfattere...). Allerede har vi opplevd så mye at jeg velger å bare trekke frem noen opplevelser og la flesteparten ligge til jeg kommer hjem.

Hittil har vi stort sett bare kost oss og hatt det kjempebra. Det eneste problemet er at vi nesten ikke kan ett ord spansk, så spesielt i starten var det enkelte kommunikasjons-problemer med de lokale folkene. Men for å si



Fantastisk utsikt fra toppen av Cotopaxi

det med en gang, så er folk generelt i hele Sør-Amerika utrolig hyggelige og hjelpsomme. Har en liten historie fra en busstur over Andesfjellene fra Argentina til Chile, som går på både språkproblemer og hyggelige folk. På denne turen var det en godt voksen mann fra Chile som frivillig tok på seg oppgaven som guide for oss. Han drev på å forklarte ting på spansk for oss i over en halv time uten at vi forstod mer enn en håndfull ord.

Da han endelig skjønnte at vi ikke fikk med oss noe, gikk han over til å skrive ned ting på papir til oss, slik at vi kunne lese det når vi lærte spansk (nesten litt for hyggelig). En annen gang skapte jeg total forvirring ved å tulle med telling på spansk, og dermed prutet jeg feil vei på ett kilo bananer. Fruktdama var helt fortvilet, hun sa ca. 2 kroner mens jeg insisterte på å bare betale 4 kroner, no mas (ikke mer) sa jeg gjentatte ganger, helt til Marianne (som forresten holdt på å le seg ihjel) fikk stoppet meg.

Reisen gjennom Brasil, Argentina og Chile gikk nok litt for fort, bare tre uker brukte vi. Denne delen av turen innebar diverse aktiviteter som hesteridning (uten å

kunne ri og selvfølgelig uten hjelm), elverafting, litt bading og ikke minst en uforglemmelig tur til Sør-Amerikas største og vakreste fossefall (Iguacu Falls). Ikke langt fra Iguacu Falls ligger verdens største demning, Itaipu dam (over en kilometer bred), og den får Alta-demninga til å ligne på en liten betongklatt.

Peru var et fantastisk fint land, med veldig mye forskjellig å se. Dette tror jeg er det flotteste landet vi hittil har besøkt, og der opplevde vi mye. Spesielt blir jeg å huske Cusco, en fjellby som ligger 3300 moh. I følge Inka-indianerne var dette verdens sentrum, og de bygde deres viktigste tempel der, Sacsaywaman. Navnet på stedet betyr "fornøyd falk" på det lokale språket, og stedet fikk navnet etter et stort slag mellom Inkæne og spanjolene, der åtsel fuglene fråtset i menneskekjøtt. Templet ble bygd på 1400-1500 tallet over en periode på 70 år der 20 000 arbeidere jobbet daglig. De største kalksteinene var på over 120 tonn, og ble slept ca. 1-2 kilometer. Steinene var så fint tilpasset hverandre at man den dag i dag ikke kan få et papirark mellom dem (de brukte ikke mørtel, leire eller



var veldig snille og gav oss så mye mat at vi nesten skjemtes, der var det ikke noe å si på gjestfriheten. Slik som de bodde hadde vi en følelse av at de lå minst 60-70 år etter oss i tid (materialistisk sett).

I Peru reiste vi også en uke til Amazonas (den største floden i verden) midt inne i jungelen. Der bodde vi fire dager i en hytte (bungalow), og her gikk vi tur i regnskogen, fisket piraja, fanget en alligator (bare 0,5 m lang), fanget en

sement, men de polerte steinene til å passe sammen ved å gni en hard ru stein mot kalksteinen). Siden dette området er meget plaget med jordskjelv, brukte de en byggeteknikk der hver stein hadde flere hakker og mothaker. Dette gjorde at konstruksjonen ble veldig stiv og beveget seg som en enhet i jordskjelv. Dette gjorde at templet ikke falt sammen. I dag står bare ca. 25% av det opprinnelige bygget igjen, fordi spanjolene rev ned det de klarte å få ned og benyttet steinene til å bygge flere kirker (som nesten alle datt sammen i første jordskjelv).

Ellers var vi i en "liten by" Puno, som ligger ved Titicaca sjøen (Sor-Amerikas største innsjø, som ligger på 3800 moh). Der ute på den enorme innsjøen bor det et folk (samme folket som lærte Thor Heyerdal å bygge flåter) på flytende øyer (Uros) som de lager av langt sivgress og gjørmeklatte. Dette folket lever hovedsakelig av fiske. Faktisk har de også egen skole for ungene på hovedøya. Tre mil ut på sjøen fra Puno var vi og overnattet hos en lokal indiansk fiskerfamilie, dette var også en stor opplevelse. De

Austavinden - 2003

stor tarantell (diger edderkopp, som var like stor som handa min når jeg holdt den), vi så rosa ferskvannsdelfiner og ble nesten hele tiden spist på av mygg (forhåpentligvis ikke malariamygg).

Ellers fikk jeg også smakt på nasjonalretten i Peru, marsvin (faktisk ganske godt, så dere får passe på kjeledyrene deres når jeg kommer hjem).

Som noen vet har jeg en tendens til å trives på fjellet, og Andesfjellene var så fristende at det ble tre fjelltureturer over 5000 meter. Vi besteg El Misti i Arequipa (Peru), dette er en av verdens høyeste aktive vulkaner på 5825 moh. Dette var en to dagers tur der vi startet på ca. 3300 moh, og overnattet på ca. 4600 moh. Siden det ikke er vann på dette fjellet måtte jeg bære med mye vann (sekken med alt vannet og utstyr ble ca. 20 kg), og den andre dagen var det utrolig tungt å gå pga den tynne luften (selv om vi lot mesteparten ligge igjen i teltet). Men vi nådde toppen til slutt.

I Ecuador besteg vi verdens høyeste aktive vulkan, Cotopaxi, som ligger mindre enn 10 mil fra ekvator

og er 5897 meter høy. For denne turen måtte vi tilvennes høyden igjen for å ikke få høydesyken, og derfor tok vi en to dagers tur til Ilinizia Norte ca. 5126 moh. Deretter var vi klare for Cotopaxi, dette er også en to dagers tur. Der var det en stor isbre som startet på ca. 4800 moh. Denne var full av farlige issprekker (flere på over 20 meters dype), og kanskje også avskydelige snømenn. På denne turen måtte vi bruke stegjern (STORE isbrodder), tau og isøks hele veien til toppen.

Siden litt av snøen på breen smelter i sola og gjør det glatt, måtte vi starte kl. 24 midt i svarte natta for å kunne rekke ned igjen til senest kl. 9.00. Av 15 stykker var det bare fire (+ guidene) som nådde toppen, derav oss. Da vi endelig kom opp (etter seks timer) var jeg så sinnsykt sliten at jeg faktisk felte et par tårer (de var VELDIG små, en østerriker grein i minst fem min. og Marianne hadde ikke nok væske igjen i kroppen til tårer). Det er kanskje det tyngste jeg noen gang har vært med på. På toppen kunne vi kjenne lukten av svovel og se at det røyk fra krateret. Toppen lå også høyt over skydekket, så vi så bare andre høye fjelltopper som stakk opp fra skyene.

Men nå får det være nok (kan jo ikke ta all plassen i avisen heller), så vi får vel snakkes i mars. Til slutt vil jeg bare hilse hjem til mamma, pappa, broderen, far, Olga og til alle andre kjente, og jeg ønsker dere alle en riktig kald og god jul og ett godt nyttår (mens jeg ligger på ei strand i Australia og soler meg)!!!!

Hilsen Viggo.



HAUSTNATT

Andreas Indregard

Bleike lider, brune vollar,
folna lauv og falne strå.
Snøen kvit på høge kollar
skin i natta bleik og blå.

Månelys innover heiar,
glim av is oppunder flåg.
Trollsleg skugge stilt seg breider
løyndomsfullt om hump og håg.

Livleg nordlysflammen logar,
leikar lett i klare natt;
blakrar fram i breide bogar,
kverv, men kveikjest stendigt att.

Gamle landet ligg og drøymer,
søv innunder stjerneyr.
Nattevinden stryk og strøymer,
- alt er berre eventyr - .

Tromsø, 15.oktober 1932.

Kort fra Albert Olsen 1915



Dette kortet lå i Ole Olsens gamle fotoalbum. Den Albert det er snakk om, er nok Oluf Olsens yngre bror. Oluf og Ane kalte opp sin sønn (f. 1900, d. 1915) etter Olufs bror. (Det samme gjorde kanskje Magda...?)

“Kjære broder

Det falt mig ind i dag at sende dig en hilsen. Det er jo ikke saa ofte at det gaaer

Trekningsliste fra Julebasaren

Alle gevinstene er overbrakt vinnerne

| | | |
|----|----------------------------|------------------------------|
| 1 | Sommerdyne | Jan Erik Bjørgan |
| 2 | Pute/dynetrekk | Hans Gundersen |
| 3 | Ståltermos | Borgny Nilsen |
| 4 | Adventsstake | Edmund Ravn |
| 5 | Juleduk 140x180 | Roar Gundersen |
| 6 | 6 julekopper | Tove Lise Nordbakk |
| 7 | Barnegenser | Irene Torsteinsen |
| 8 | Selbuvtotter | Ronny Skånevik |
| 9 | 2 kg multer | Marit Skifte |
| 10 | Juleforkle | Jan Erik Bjørgan |
| 11 | 2 kg multer | Petra Liljebakk |
| 12 | Tova hatt | 'Maiken' Larsen |
| 13 | 6 julekopper | Simon Martinussen |
| 14 | Bløtkakefat | B. Carlson |
| 15 | Sengetøysett | Jan Røssås |
| 16 | 25 kg gulrot | Espen Jakobsen |
| 17 | 25 kg gulrot | Turid Monsen |
| 18 | Saltkar | Eva Eriksen |
| 19 | Hylle | Ingrid Flygel |
| 20 | Keramikkbilde | Fam. Utnes |
| 21 | Trefat | Alexander Kjørren |
| 22 | Bunadsølvskrin | Unni Andersen |
| 23 | Vinboksholder m/glass | Marit Pettersen |
| 24 | 6 julekrus m/fat | Ingrid Flygel |
| 25 | 2 tova sitteunderlag | Randi Millerjord |
| 26 | Verktøyskrin | Torhild Klubnes |
| 27 | Boblevest | Thomas og Aleksander Solbakk |
| 28 | Hvit hekla duk m/ 2 små | Randi Bjerkelund |
| 29 | Selbuvtotter | Jorill Opdanl |
| 30 | Rød hekla duk m/2 små | Roald Danielsen |
| 31 | Juleduk m/dompapp | Ingunn Vetting |
| 32 | Votter og lester | Svein Yngve Eilertsen |
| 33 | Verktøyskrin | Line Utnes |
| 34 | Russelester | Barbro Husjord |
| 35 | Barnejakke | Rune Olsen |
| 36 | Blå bukse og genser (barn) | Karen Solberg |
| 37 | Egghøne m/duk | Jorid Romsdal |
| 38 | Trefjøl m/dompapp | Marie og Paul Almås |
| 39 | Juleduk m/dompapp | Fam. Olsen |
| 40 | Blå juleduk for vegg | Greta og Einar Sandvik |
| 41 | 6 julekopper | Eva Mangersnes |
| 42 | Hekla babysett | Ingeborg Simonsen |
| 1 | Nissepar | Agnes Åsheim |
| 2 | Nissepar | Charlotte Jentoftsen |

for sig. Det ser nu snart saa ud at vi glemmer at vi er brødre.

Lever som sedvanligt.. Jeg faar laav at være frisk. Men borte er jeg jo bestandig, saa det bliver meget langsomt faar mig.

Sa... aa være skildt fra hjemmet bestandig, men min skjebne er saa at jeg har bestemt mig for at naar jeg slutter med

arbeidet, saa skulde jeg tage mig en tur til eder, men jeg vet ikke om De vil at jeg skal komme.

Du maa se om du kan skrive til mig nogle ord saa er du med familie hjertelig hilset fra mig

Din broder Albert Olsen den 6. oktober 1915”



Kulturlandskaps- og kulturminneregistreringsprosjekt på Vidrek

Ett av punktene som var ønsket prioritert etter områdetiltaket på Vidrek, var å registrere våre kulturminner og dokumentaere kulturlandskapet. Skal man bygge fremtid, må vi ha med oss fortida, og være bevisst på hvordan vi kan bruke den.

Av Anders Øgsnes

I denne anledningen har vi samlet ei gruppe på fem. Det er Hans, Martin, Rønnaug, Kjell Olav og Anders. Under kyndig ledelse av konservator Lars Slettjord ved Ofoten museum tar vi nå fatt på arbeidet. Hans' filmkompetanse og Anders' datakompetanse er sentralt i arbeidet. www.vidrek.no skal være verktøyet vi skal bruke. Der skal vi lagre all informasjonen etter hvert som den kommer til. Mye av denne informasjonen skal være film fra

Vidrek.no!

Endelig får Vidrek et ansikt på nett! I høst kjøpte grendelaget domenet Vidrek.no, og i disse dager jobber vi med å få strukturert nettstedet.

Av Anders Øgsnes

Det er Martin og Anders som er selvkonstituerte redaktører. I første omgang skal vi sette opp en fornuftig struktur. Så skal vi ha på plass alle tidligere nettversjoner av Austavinden - kanskje noen tar jobben med å skanne inn alle tidligere utgaver også?...

Etterhvert skal nettstedet også være verktøyet vi bruker i kulturminneregistrerings-arbeidet. Oppslagstavler og arkiv for grendelag og grunneierlag m.m. er også meningen å ha her.

Og adressen? - www.vidrek.no, selvfølgelig!

Hans' hånd.

Arbeidet skal legges ut på Vidreks nettsted, og vi har satt opp noen få tema som vi skal begynne å jobbe med. Fjæra, kulturlandskapet og jordbruket er først ut. Hans skal filme mens vi lager båtstø, bygger naust, setter båt, pløyer jord m.m.

Andreas Indregards dikt og skrifter skal vi prøve å bruke kreativt. Ole Olsens likeså. Albert og Jørgens arbeide med stedsnavn i utmarka skal vi få ned på digitale kart, og det samme gjelder gravsteder, arkeologiske funn, stier og veier i utmarka. Bygdas grunnbok, gårds- og slektshistorie kommer også på sikt når vi har verktøyene klare for dette.

Noe av det første vi tar fatt med, er å legge inn gammelbildene som Torgunn samlet inn og digitaliserte i fjor. Anders har et hundretalls bilder fra Eliseus/Ole Olsens familie, og Kjell Olav har

også et fotoalbum etter Edward Ravn.

Mange av disse bildene skal legges ut, og der skal være mulig for alle å legge inn kommentarer på disse. I tillegg skal alle få lov til å legge inn sine egne bilder av interesse for andre.

Prosjektet og initiativet er faktisk så interessant for museet, at Slettjord har levert inn to søknader om finansieringshjelp. Den ene søknaden er på spesielle midler som gis til filmarbeid i museumsarbeid, og den andre er utlyste midler til datautvikling for museumssektoren.

Om disse søknadene går inn, betyr det at Anders og Hans over en periode kan jobbe med dette på heltid, og Museumene vil i få utviklet dataverktøy og metoder til bruk i lignende prosjekter andre steder når vårt prosjekt er ferdig.



Austavindredaksjonen ønsker alle en riktig fredfull jul, og et godt nyttår!

Telefonliste for bygda

| Navn | Telefon | Mobiltelefon | Epost |
|---------------------------------|-------------|-----------------------------------|-------------------------|
| Bjerkelund, Alf-Harald og Randi | 76 95 96 71 | 917 26 124 (AH) | |
| Bjerkelund, Kåre | 76 95 96 27 | 905 52 025 | |
| Bjerkelund, Øystein | 76 95 96 27 | 416 21 009 | |
| Brink, Arne og Gerd | 76 95 96 35 | 958 82 964 (G) | |
| Dahl, Olga | 76 95 96 14 | | |
| Eidissen, Anne-Berit og Gaute | 76 95 96 53 | 958 83 423 (A) | vidrek@start.no |
| Eidissen, Asbjørn | 76 95 96 53 | 414 25 630 | |
| Eidissen, Oddmund | 76 95 96 53 | 48133343 | |
| Eilertsen, Ingebjørg og Osvald | 76 95 96 18 | 901 25 037 (I), 990 33 401 (O) | |
| Eilertsen, Svein Yngve | 76 95 96 18 | 917 67 715 | |
| Flønes, Arna | 76 95 96 20 | 994 54 941 | koravn@online.no |
| Gundersen, Hans og Ragnhild | 76 95 96 55 | 945 08 441 (H) 952 02 183 (R) | hansgun@sensewave.com |
| Gundersen, Laila | | 90753560 | |
| Hansen, Geir Eirik | 76 96 01 19 | 901 95 376 | |
| Hansen, Gunnar og Toril Ranheim | 76 95 96 42 | | |
| Hansen, Marius | 76 95 96 42 | 959 42 299 | |
| Hansen, Monica | 76 95 96 36 | 414 74 742 | |
| Hartvigsen, Jenny | | 913 64 600 | |
| Indregard, Martin og Ingrid How | 76 95 96 21 | 907 72 497 (M) 415 57 932 (I) | martini@online.no |
| Indregard, Rønnaug | 76 95 96 43 | 991 65 924 | rindre@online.no |
| Jensen, Trond | 76 95 96 63 | 99018 996 | jen.san@c2i.net |
| Johansen, Lill Ann og Øystein | 76 95 92 52 | 909 37 667 (Ø) | |
| Kongsbakk, Jørgen og Anna | 76 95 96 17 | | |
| Kristiansen, Frida | 76 95 96 77 | 913 42 909 | |
| Larsen, Gunn og Torfinn | 76 95 96 32 | 907 26 025 (T) | torfinnl@c2i.net |
| Larssen, Agnar | | 480 24 557 | |
| Nordstrøm, Mary-Ann og Gunnar | 76 95 96 84 | 986 74 540 | |
| Nygård, Gunvor | 76 95 96 45 | 905 76 113 | |
| Olsen, Berit | 76 95 96 40 | 922 93 352 | |
| Olsen, Olga | 76 95 96 59 | | |
| Olsen, Ole Magnus | 76 95 96 40 | 412 30 431 | |
| Olsen, Torgunn | 76 95 96 40 | 971 87 286 | |
| Overvåg, John Martin og Liv | 76 95 96 46 | 913 71 873 (JM) | |
| Ravn, Alma | 76 95 96 51 | | |
| Ravn, Anita Didriksen og Svein | 76 95 96 61 | 976 20 752(A), 957 78 318 (S) | g-ravn@c2i.net |
| Ravn, Mari | 76 95 96 61 | 481 05 493 | |
| Ravn, Silje | 76 95 96 61 | 957 78 318 | |
| Ravn, Børge Johnny | | 905 42 874 | |
| Ravn, Edmund | 76 95 96 12 | 77650746 | |
| Ravn, Ivar | 76954232 | | |
| Ravn, Kjell-Olav | 76 95 96 20 | 909 97 316 | koravn@online.no |
| Ravn, Lise | 76 95 96 20 | 993 66 098 | |
| Ravn, Åge Flønes | 76 95 96 20 | 476 23 483 | bewarez@frisurf.no |
| Rønning, Brita og Embret | 76 95 96 44 | 907 85 535 (B) | |
| Røssås, Gerd og Jan | 76 95 96 22 | 975 13 070 (J) | |
| Sand, Per | 76 95 96 74 | 916 29 085 | |
| Sandvoll Jensen, Erlend | 76 95 96 63 | 926 22 133 | erlend.sandvoll@c2i.net |
| Sandvoll, Unni Gustavson | 76 95 96 63 | 926 02 928 | jen.san@c2i.net |
| Solberg, Thor Ivar Morten | 76 95 96 36 | 976 88 608 952 42 042 | |
| Solum, Anita | 76 96 01 19 | | |
| Stensland, Geir Rune | 76 95 65 76 | 990 18 973 | |
| Utnes, Line | 76 95 65 76 | 990 23 973 | |
| Åsheim, Marit | 76 96 04 04 | | |